

หนังสืออ่านเพิ่มเติม

ชุด กิ่งดาวเหนือ

เรื่อง

เธอคือความหวังของผมแผ่นดิน

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด กินตามน้ำ
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

เธอคือความหวังของแผ่นดิน

ถวัลย์ มาตจรัส

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

เธอคือความหวังของแผ่นดิน
ถวัลย์ ภาสกร
ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๓๘

ISBN974-268-0116

พิมพ์แจกครั้งแรก ๒๕๓๘

จำนวนพิมพ์ ๑๐,๕๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่

คำนำ

หนังสือเรื่อง เธอคือความหวังของแผ่นดินนี้ เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มหนึ่งในชุดกินตามน้ำ ซึ่งมีทั้งหมด ๕ เล่ม ด้วยกัน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดนี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำขึ้นโดยมุ่งหมายเพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเห็นถึงการประพฤติมิชอบในวงราชการ ความไม่เป็นธรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมือง และสร้างเจตคติที่ดีต่อผู้ประพฤติชอบในวงราชการ ตลอดจนเพื่อปลูกฝังคุณธรรม ศีลธรรม และค่านิยมที่เหมาะสมให้แก่เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ความละเอียดรอบคอบการกระทำผิด รู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติตามกรอบความถูกต้องที่ดีงาม ตระหนักและปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่ และความรับผิดชอบที่มีต่อผู้อื่น ต่อสังคม และประเทศชาติ

ในการดำเนินงานจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการจัดทำขึ้น ดังรายนามท้ายหนังสือนี้ ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณากำหนดให้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด กินตามน้ำ ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สำหรับให้นักเรียนได้ศึกษาให้เกิดความรู้ความเข้าใจอันจะนำไปพัฒนาทางด้านปัญญา ความคิด จิตใจ และคุณธรรม ตลอดจนตระหนักในการทำความดี ยึดมั่นในคุณธรรม อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ สังคม และชาติบ้านเมือง นอกจากนี้คณะกรรมการยังได้เลือกสรรผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้เขียน ตลอดจนตรวจพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของหนังสือแต่ละเล่มด้วย

สำหรับหนังสือเรื่อง เธอคือความหวังของแผ่นดิน เล่มนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้มอบหมายให้นายถวัลย์ มาคงวิธ เขียนขึ้น และให้นายทวิพร ทองคำใบ เป็นผู้วาดภาพ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือแนวนับถือคติ ประเภท

เรื่องสั้น ซึ่งผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงสภาพจิตใจของมนุษย์ในหลาย ๆ แง่มุม ด้วยเรื่องราว เหตุการณ์ และความคิดในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน โดยมีเป้าหมายเพื่อปลุกฝังอุดมการณ์ที่กำลังจางหายไปจากจิตใจของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญก้าวหน้าในยุคโลกาภิวัตน์ มีส่วนอย่างสำคัญต่อการยั่วให้เกิดการแข่งขัน การเอาชนะ การเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกันในทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ ตลอดจนการมุ่งยึดเอาวัตถุเป็นเป้าหมายของชีวิต จึงทำให้จิตใจตกต่ำลงอย่างน่าใจหาย ด้วยเหตุนี้ปัญหาเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันจึงแพร่กระจายไปทุกวงการ เป็นปัญหาที่ก่อกวนประเทศชาติอย่างน่ากลัว แต่อย่างไรก็ตาม บ้านเมืองของเราดำรงความเป็นปึกแผ่นอยู่ได้ก็เพราะเรายังมีคนดีอีกมากมายที่เหมือนในเรื่องสั้นชุดนี้ ที่มุ่งกระทำแต่คุณงามความดี ถึงแม้เขาจะมีสภาพความเป็นอยู่ที่คู่ต่ำต้อย ยากจนก็ตาม แต่เขาคือคนที่มีศักดิ์ศรี และเป็นคนดีของแผ่นดิน

กรมวิชาการหวังว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เธอคือความหวังของแผ่นดิน จะให้ความรู้และความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือชุดนี้ไว้ในโอกาสนี้

(นายพนม พงษ์โพธิ์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๖ กันยายน ๒๕๓๗

สารบัญ

	หน้า
เรื่องที่ ๑ อุดมการณ์นั้นยังมีอยู่	๑
เรื่องที่ ๒ ไร่สีนวล	๗
เรื่องที่ ๓ บุญของคนบาป	๑๕
เรื่องที่ ๔ ความพ่ายแพ้ของลูกสาว	๒๑
เรื่องที่ ๕ กวาน	๒๗
เรื่องที่ ๖ จำหองอก	๓๕
เรื่องที่ ๗ คินทรนง	๔๕
เรื่องที่ ๘ สุขของเม้ง	๕๑
เรื่องที่ ๙ นกน้อยตัวนั้นมีสีดำ	๕๗
เรื่องที่ ๑๐ คำอธิษฐานของหญิงชรา	๖๕
เรื่องที่ ๑๑ เขม	๗๑
เรื่องที่ ๑๒ เธอคือความหวังของแผ่นดิน	๗๗

อุดมการณ์นั้นยังมีอยู่

“ همین جننه پوء ” ลูกชายเอามือบีบจมูก หันมาพูดเสียง
 บ๊ี้ ๊ กับพ่อ

“กลืนลมหายใจไว้สิ” พ่อจำพายลงน้ำถึขึ้น เรือบลำเล็กพุ่งลวไปข้างหน้า
 อย่างรวดเร็ว

เบื้องหน้าของสองพ่อลูก หมาเฝ้าตัวหนึ่งขึ้นอืด กำลังลอยน้ำพะเยิบพะยานมา
 ถึงมันจะยังลอยห่างอีกหลายวา แต่กลิ่นของมันก็เหม็นร้ายเหลือ

อีกาตัวหนึ่งบินโฉบลงมา มันวางดินเบา ๆ บนตัวหมาเฝ้าแล้วค่อย ๆ
 จิก ปู ปู ลงไปบนท้องที่พองอืด

เด็กชายมองดูด้วยความขะแยง

“พ่อคุณั้น” เขายืมมือชี้ไม้

“เออน้า! พ่อเห็นแล้ว”

อีกาก็มองจิก ปู ปู อยู่ชั่วครู่ ผิวเฝ้าเปื้อนของหมาเฝ้าก็ทะลุ อีกาตะแคง
 จะเอยปากกัมหัวจุด ๆ อยู่ชั่วครู่ พ่อเงยหน้าก็มีไล่หมาเฝ้าติดปากมันมายืดยาว

“พ่อ จะอ้วกนะ”

“กลืนลมหายใจไว้ลูก” พ่อบอกแล้วจำพายถึเร็ว เรือบลำเล็กลวทวนน้ำ
 ขึ้นไป ขณะที่หมาเฝ้าและอีกาลอยล่องน้ำสวนมา

“หลบห่าง ๆ หน่อยพ่อ...อ๊ี้...ขะแยง” ลูกชายนั่งชนลูก

เรือบลกับหมาเฝ้าลอยสวนห่างกันหลายวา อีกครู่หนึ่งกลิ่นเฝ้าเหม็นก็
 เริ่มเลือนหายไป

ลูกชายละมือจากการบีบจมูก

“แทบตายแะพ่อ” ลูกชายหันมาพูดกับพ่อ

พ่อของเขาหัวเราะให้กับลูกชาย

“ทำไมอีกากินได้ก็ไม่รู้เหมีนจะตายซัก”

พ่อของเขาหัวเราะ

“อาหารโปรดของมัน”

“แค่กลิ่นก็จะอ้วกแล้ว”

“แต่อีกามันหอมนะ”

“พ่อเป็นอีกาหรือ”

คราวนี้พ่อของเขาหัวเราะก๊ากลั่นคลอ

“พ่อไม่ได้เป็นอีกา แต่พ่อรู้ว่า อีกามันหอม”

“คงจะจริงมั้งพ่อ ถ้าเหมีนมันจะกินเข้าไปยังงี้”

ท่าทางของลูกชายยังขะเขย่งอยู่ “ทำไมมันชอบเกาะกินหมาเน่าด้วยล่ะพ่อ”

“ก็มันสบายดีนี่”

“สบายยังงี้”

“อ้าว! ก็หมาเน่ามันตายแล้ว มันไม่ลุกมากัดอีกาหรอก อีกาจะจิกจะกินยังงี้ มันก็ไม่ต้องกลัวตาย มันเกาะหมาเน่าไปกินไป ตัวมันก็ล่องลอยไปตามแม่น้ำ ไม่ต้องระวัง ไม่ต้องออกแรงบินให้เหนื่อย สบายแท้ละอิมก็อิม เขาเรียกว่า กินตามน้ำ พ่อของเขาหัวเราะ พายเรือไปเรื่อย ๆ ลูกชายก็พลอยหัวเราะตาม ทั้ง ๆ ที่ไม่ค่อยเข้าใจความหมายของพ่อนัก

ทิวไม้สองฝั่งคลองพัดเอนส่งเสียงออดแอต ๆ เรือของสองพ่อลูกพุ่งไปข้างหน้า ชาวบ้านสองฝั่งคลองตะโกนทักพ่อของเขาตลอดทาง

“ลูกศิษย์พ่อทั้งนั้นแหละ” คนเป็นพ่อยิ้มสุขขณะพายจัด พายจัดให้เรือลื่นไป ส่วนสายตาจับอยู่ที่คิ่งน้ำเบื้องหน้าที่เสียงเด็ก ๆ กำลังแว่วมาเกรียว ๆ

กาลเวลาลากดึงเอาอนาคตให้กลายมาเป็นปัจจุบัน ผลักดันปัจจุบันให้เป็นอดีต และผลักดันให้ลอยห่างไป เป็นประวัติศาสตร์อันห่างไกล

พ่อของเขาเกษียณอายุราชการ จากการเป็นครูใหญ่โรงเรียนบ้านคิ่งน้ำ
นานหลายปีแล้ว ตัวเขาเองเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็เข้าไปเป็นพนักงานแผนก
สินเชื่อของธนาคารที่สาขาใกล้บ้าน

“เถอะนำคุณ ช่วยเสนอให้ผู้จัดการธนาคารปล่อยสินเชื่อผมเป็นพิเศษหน่อย
ธุรกิจมันยุ่งจริง ๆ ตอนนี้” นักค้าที่ดินพยายามต่อรองกับเขา

“มันได้ไม่เท่าที่คุณต้องการหรอกครับ เจ้าหน้าที่ไปประเมินแล้ว ราคาที่ดิน
ไม่สูงขนาดนั้น”

“ก็อยากให้คุณช่วยเหลือนะครับ” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนและนุ่มนวลยิ่งขึ้น
เขามองหน้าชายหนุ่มเหมือนจะประเมินอะไรสักอย่าง

“ผมต้องทำตามระเบียบธนาคารนะครับ...ปล่อยสินเชื่อได้เท่าที่เราประเมินมา”

เสียงถอนหายใจของนักค้าที่ดินดังยาว เขามองหน้าชายหนุ่มและพยายามยิ้ม
ให้ดูดีที่สุด

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะครับ” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยน “นึกว่าช่วยเหลือผม
สักหนเถอะ ผมยินดีให้คุณหักเงินจากยอดเงินกู้ของผมร้อยละ ๐.๕ จากยอดเงิน
ที่ผมเสนอมา”

ชายหนุ่มมองหน้านักค้าที่ดินรายนั้น

“หะ...หะ อย่าคิดเห็นเป็นอันเลยนะครับ เป็นคำแนะนำที่เอื้ออาทรต่อกัน”
นักค้าที่ดินหัวเราะ “ไม่เสียหายต่อหน้าที่การงานของคุณหรอกครับ เป็นเรื่อง
น้ำใจของผม”

ชายหนุ่มยิ้ม เขาพยักหน้าช้า ๆ

“มันชัดที่ระเบียบนะครับ ผมเสนอผู้จัดการไม่ได้จริง ๆ”

นักค้าที่ดินยังคงยิ้มอย่างคนที่มิจิตใจกว้างขวาง

"ผมให้ค่าผิกระเบียบอีก ร้อยละ ๐.๒๕ ก็แล้วกันนะครับ เงินห้าล้าน ถ้าร้อยละ ๐.๗๕ คุณก็พอมิเงินกินข้าวแล้ว ๓๗,๕๐๐ บาท แค่นั้นเองให้ผู้จัดการเท่านั้นเอง ไม่ได้ผิกระเบียบอะไรนะครับ"

ชายหนุ่มพลิกเอกสารคู่อีกหน นักค้าที่ดินยิ้มในแค้นต่อของตน

"เอาสินสกะกางสอดจ้าง แข็งดั่งเหล็กเงินจ้าง อ่อนได้โดยใจ" เขาคิดถึงถ้อยคำในเรื่องลิลิตพระลอสมัยเรียนหนังสือ และพลอยกระหึ่มยิ้มย่องว่าอะไรๆ ในโลกนี้ล้วนซื้อได้ด้วยเงิน ก็ดูแต่พนักงานหนุ่มคนนี้สีหน้าที่แข็งกร้าวในอุดมการณ์ พอเอาเงินเข้าไปข้างก็ดูเหมือนว่าอุดมการณ์จะค่อยๆ ละลายอ่อนยวบลงไปจนจิตใจ

เสียงพลิกเอกสารดังแกร็ก แกร็ก เป็นจังหวะ พ่อค้าที่ดินเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยความหวัง นัยน์ตาของเขาโรจน์วาวในเกมแห่งชัยชนะ

ชายหนุ่มบิดเอกสารนั้น และในช่วงเวลาของความเยียบจันชั่วครู่ ภาพของอีกาที่จิกพุงหมาเนา ปุ ปุ แล้วลากไล่เหินๆ ขึ้นมาลั่นกินไล่แจ่มในความรู้สึกจนทำให้เขาทำท่าจะอืดพะอิม

พ่อค้าที่ดินสะดุ้ง

"คุณ..." เขาเรียกกระล่ำระลัก "คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ทำทางเหมือนจะชยะแซงอะไร"

"หมาเนา...เอ้อ...อีกา..." ชายหนุ่มพูดเหมือนคนละเมอ

"หมาเนา...อีกา...ที่ไหนครับ...ไม่มีครับ คุณไม่สบายหรือเปล่า"

"เอ้อ...อีกา..."

พ่อค้าที่ดินแอบกลืนน้ำลาย สงสัยชายหนุ่มคงจะไม่สบายเสียแล้ว

"เอาอย่างนี้ก็แล้วกันครับ ผมขอเสนอให้คุณร้อยละ ๑ ก็แล้วกัน เป็นค่าน้ำใจ ลองไปคิดสักคืนก่อนก็ได้ พรุ่งนี้ผมจะแวะมาหานะครับ" พ่อค้าที่ดินคิดว่าชายหนุ่มคงจะแกล้งป่วยเพื่อเรียกร้องเงินเพิ่ม เขาจึงตัดสินใจให้คำตอบแทนในการเสนอเรื่องเพื่ออนุมัติสินเชื่อให้เขาเป็นร้อยละ ๑

ร่างอ้วนๆ ของพ่อค้าที่ดินกำลังผลึกประตู่ห้องพ้นออกไป ชายหนุ่มมองเห็นเขาเป็นเสมือนหมาเฝ้าที่กำลังลอยมาตามน้ำ เพื่อรอให้อีกาลงไปจิกกินอย่างอัมเมม

เขาลุกเข้าไปในห้องน้ำ ส่องกระจกดูหน้าตาของตัวเองแล้วยิ้มขึ้นๆ

“เราเป็นคน ไม่ใช่อีกาเฝ้า” เขาหัวเราะเบาๆ และเพิ่งจะเข้าใจความหมายของคำว่า กินตามน้ำ ที่พ่อเคยบอกเมื่อนานโน้นเฝ้าในวันนี้เอง

ไผ่สีนวล

คว้นไผ่สีขาวหม่นลอยขึ้นไปบนฟ้าสูงแล้วแตกกระจาย ไปตามกระแสลมอ่อนที่โชยมา

ลำแดดอ่อนยามเย็นพาดทิวไม้ทอดตาบกลุ่มควันลอยอ้อยอิ่ง แดดสี
หมากสุกจางฉายผลานกับม่านควันขาวหม่นกลายเป็นริ้วรอยสีส้มจางดูซึมเศร้า
ยามเย็นบนดงดอยข้างเจียบเหงาวังเวง

บ้านของมาสุต้งโดดเด่นปลายเนินของยอดดอยรอบบ้านหลังเล็กมีป่าเขียว
โอบกอดทอดทิวไปไกลสุดลูกหูลูกตา หญิงสาวกวาดลานบ้านเสียดียนริน ใบสัก
ใบไผ่ที่ผลัดใบกราว ๆ ถูกหญิงสาวกวาดต้อนมาสู่มไฟอยู่ทุกเย็น บ้านและรอบบ้าน
ของเธอดูสะอาดสะอ้านตา พวกพัฒนาชาวเขามักจะพาคนเผือกผมงามเหมือน
ทองคำเปลวมาเยี่ยมชมบ่อย ๆ

บ้านทุกหลังของพวกบุคนโยมีคำขวัญติดไว้ทุกหลัง มาสุจำได้เล่า ๆ ว่า
คำขวัญเหล่านี้เขาเรียกกันว่าการพัฒนา

มาสุอ่านก็ร้อยก็พันเที่ยวก็ไม่เข้าใจความหมายบ้านแท้ ๆ เขาก็เรียกว่า
คุ้มหนึ่ง คุ้มสองไล่เรียงไป... แต่ละคุ้มก็มีคำขวัญติดไว้ตามริ้วบ้าง เส้าบ้านบ้างว่า

อยากเป็นคนรวยก็ต้องช่วยกันประหยัด

อบายมุขหาความทุกข์มาให้

รักษาดี รักประชาธิปไตย ต้องร่วมใจกันพัฒนา

และอะไรต่อมิอะไรอีกจิปาถะล้วนเป็นถ้อยคำที่มาสุไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ในชีวิต อ่านแล้วฟังไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น เป็นคำพูดแปลก ๆ ไม่ชินหู
ชินลิ้นเสียเลย

กองไฟเริ่มมอด คว้นไฟค่อยจางลง ๆ เสียงมอเตอร์ไซด์สะท้อนก้องราวป่า ผาดองไม่ใกล้เข้ามา

ไม่นานคว้นหม่นจางอ้อยอิ่ง หนูนักรักพัฒนาจอดรถไว้ใกล้กอไผ่ เขาเดินมาหาหญิงสาว

“มาสุ พ่ออยู่ไหน?”

หญิงสาวยื่นก้นหน้าสะเท็น ใจเต้นไม่เป็นสำนึกถึงคำพูดรี้นหูที่เขา เคยกระซิบกับเธอในป่ารกเมื่อสองวันก่อนแล้วผ่าวุ่นไปทั้งแก้มทั้งตัว

“...” มาสุยังคงก้นหน้าแม้ริมฝีปากนิ่ง

“พ่ออยู่ไหนจะ?” เขาถามย้ำถึง มาสุพยักหน้ารับแทนคำชาน ชีมือขึ้นไปบนบ้านหลังเล็กของเธอ

อะละ พ่อของมาสุมีรูปร่างผอมเกร็ง ผิวของเขาเหลืองซีด ด้วยพิษของฝิ่นที่สูบวันละ ๓-๔ กระบอกเสมอ

ขณะที่หนูนักรักพัฒนาก้าวขึ้นบันได โผล่หน้าเข้าไปนั้นอะละกำลังนอนตะแคงคลึงผืนผสมยาแก้ปวด เอียงบ้องฝิ่นเข้าหาเปลวไฟแล้วดูดควันเข้าไป ด้วยท่วงท่าของคนที่มีความสุขที่สุดในชีวิต เสียงมันดังจ๋า เขาใช้เหล็กตะเกียบเกลี่ยไส้เนื้อฝิ่นดูดซับควันนั้นจนหมด

เสียงถูกกักทำให้อะละปริอตาจากวิมานมายาขึ้นดูที่มาของเสียง พอเห็นราง ๆ ก็จำได้ว่าเป็นหนูนักรักพัฒนาที่แวะเวียนมาแนะนำเรื่องการพัฒนาหมู่บ้านอยู่บ่อย ๆ จนคุ้นเคยเสมือนเครือญาติ

“ไปไหนมา?” เสียงถามของเขาแทบแห้งและยังคงนอนตะแคงเอาตะเกียบแหลมเขี่ยขี้ฝิ่นจากรูกล่องมันเหลื่อมนั้นอยู่ไปมา

“มาจากเวียงนุ่นแหละ” ชายหนุ่มตอบคำถามขณะอะละใช้กรรไกรอันเล็กตัดแต่งไส้ตะเกียงให้เปลวไฟอยู่ในระดับที่ต้องการ เขาอดคว้นอีกกระบอกหนึ่งอย่างขึ้นใจ กลิ่นขี้ฝิ่นเหม็นสำหรับคนไม่เคย แต่หอมนักสำหรับอะละและผู้หลงใหล

อะละและค่อยๆ หยัดกายขึ้น หยิบกาน้ำชารินใส่ถ้วยเล็ก ๆ ของตนเองขึ้นจิบ เรียกความชุ่มคอก่อนจะรินปันไปให้แขกผู้มาเยือน

“เกอซอแม ยังไม่กลับจากไร่หรือ? ชายหนุ่มถามถึงเมียอะละ เขาหยักหน้าตอบรับ ท่าทางกระปรี้กระเปร่าชั่วครู่แล้วเปลี่ยนไปเป็นคนอ่อนล้า ลีนเรียวลีนแรง

ครอบครัวอะละและแรนแดนมานาน ความจริงถ้าอะละไม่คิดเข้าข้างตนเองแล้วเขาย่อมรู้ดีว่าความแรนแดนกรายมาเมื่อเขาริสุบผืนนั้นแหละ การไปเป็นลูกจ้างมั่งนั้นแท้ๆ ที่ทำให้เขาอดล่ากายอดล่าใจ ตอนแรกก็เพียงดูแลไร่ผืน พอนานเข้าก็หัดกรีดยางผืน

อะละเป็นคนขยัน เรียนรู้อะไรได้เร็ว เขาใช้มีดกรีดผืนอันเล็ก ๆ รูปร่างคล้ายเคียวเกี่ยวข้าวปลายมีใบมีด ๓ ใบ มัดติดกัน เขากรีดกระเปาะผืนที่กลีบดอกโรยแล้วด้วยมือที่เที่ยงและชำนาญ เขากรีดจากบนกระเปาะลงมา ยางผืนซึมออกมาเกาะอยู่ที่กระเปาะ ทั้งไว้ชั่วคืนยางเหนียวนั้นก็กลายเป็นสีน้ำตาลใส เขาไปชูดยางนั้นมาห่อใบตองเก็บไว้

ผืนนั้นแหละที่ทำให้พวกมันเลิกจ้างเขา จากการสูบวันละกระบอกคลายความเมื่อยขบได้กลายมาเป็นสอง-สาม กระบอกในวันถัดๆ มา

ชายหนุ่มวางถ้วยชาลงกับพื้นเบาๆ

“อยากมาคุยเรื่องมาสุแหละอะละ”

อะละนั่งคิด วงหน้าของมาสุเด็กสาววัย ๑๔ ปี ลอยอยู่ตรงหน้า เธอเป็นเด็กสาวที่เปล่งปลั่งขึ้นมาประดับคอย ผิวพรรณผิวดจากพวกบุคูนโยทั่วๆ ไป แล่นางามกว่าลูกสาวใครในหมู่บ้าน เป็นหญิงที่เพิ่งจะเรีงร่าแห่งคอยสูง

“อะละว่าไง?” ชายหนุ่มเร่งเร้าเมื่อเห็นเขาเจียบนิ่ง และคาดเดาความคิดของเผ่าบุคูนโยว่าจะ “ตกลง” ตามที่คุยกันไว้หรือไม่

“ผมอยากช่วยอะเละจริง ๆ จึงอยากให้มาอยู่ฟื้นฟูบ้านช่วยดูแลแม่ผม ส่วนเงินทองนั้นผมจัดการให้เต็มที่เท่าที่อะเละต้องการ” ชายหนุ่มยื่นเงื่อนไข คำว่า “เท่าที่ต้องการ” ให้เฒ่าแทนคำว่า “เท่าที่ควร” ดังที่เคยคุยกันไว้หนก่อน

อะเละนั่งคิดขยี้ใจเป็นหนสุดท้าย ชีวิตบนดอยทุกวันนี้ลำบาก ข้าวไร่ ที่หยอดไว้แต่ละฤดูมีเพียงเมล็ดกลีบเล็ก เขาเองก็จนปัญญาที่จะหาครอบครัวเรือน ได้ดังก่อน อายุ ๕๐ ปีปลาย ยังไม่มากนักก็จริงอยู่ แต่ผืนก็เพิ่มอายุขัยให้เขา ดูแก่ราวสัก ๗๐ ปี

เกอซอแม เมียเขาหมดหวังในตัวอะเละนานแล้ว เรื่องนี้เขารู้ดีแต่ก็จนต่อ คำถามของเมียคู่ยากที่เพียรพรั้งถามว่า เมื่อไรเขาจะเลิกสูบควันฝิ่นรอกเสียที่

ครกกระเดื่องตำข้าวไม่ได้ใช้มานานแล้ว ไม่มีข้าวหยอดใส่กันครกมาแรมปี ทุกวันนี้มีข้าวรอกหม้อข้าวมือหนึ่งก็นับว่าบุญโข

อะเละคิดว่าการให้มาอยู่ฟื้นฟูบ้านเสียชั่วคราวตามที่หนุ่มนักพัฒนาว่า ก็ดีเหมือนกัน ประการแรกจะช่วยลดจำนวนปากท้องในครอบครัวลงไปเสียหนึ่งท้อง มาอยู่กำลังกินกำลังนอนคนชั่วแต่ละทีเห็นแล้วใจหาย

ประการที่สอง มาอยู่ฟื้นฟูบ้านก็จะได้หมดห่วงเรื่องอาหารการกิน งานที่หนุ่มนักพัฒนาว่าช่วยดูแลคนแก่คงไม่ยุ่งยากนัก ดูแต่เขาสียังไม่เห็นต้องให้ใคร มาดูแลสักนิด และประการสุดท้ายที่อะเละค่อยแถมขึ้นขึ้นก็คือ จำนวนเงินที่จะได้รับการช่วยเหลือจากชายหนุ่มคงช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นมาบ้าง

เงินอาจจะไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตก็จริงอยู่ แต่เงินก็เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับชีวิตโดยเฉพาะยามที่อะเละหิวผิมน้ำขางทรมาณนักเหมือนใครเข้าไป บิดไล่เป็นเกลียวป่นป่วนเรียวแรงทอดหายปวดหนึบหนับไปทุกรูขุมขน อะเละ คิดว่าเงินนับวันจะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเขาและครอบครัว

อะเละรินน้ำตาเต็มลงไปด้วย ยกขึ้นจิบข้า ๆ ก่อนจะวางลง

“แต่ เดอ ถอ นายมารับมาสุก็แล้วกัน” อะและบอกว่ามะรินนี่ให้ชายหนุ่ม
มารับมาสุไปจากครอบครัวเขา

ชายหนุ่มนับเงินใบละร้อย ๑๐ ใบยื่นให้อะและ

“เดอะเมอบาทนะอะและ” เมื่อเห็นว่าอะและนับถูกต้องตรงกันก็ว่าลาจาก
บ้านเล็ก ๆ หลังจากนั้น

มาสุยังคงกวาดลานบ้านอยู่แตรก ๆ ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ถอยห่างลับหาย
ไปหลังทิวไม้จากยอดคอย

**คำขวัญในหมู่บ้านบุคุณโยลีเริ่มร้อนหลุดซิดเซียว ร้วบ้าน
โยเฮ่ผุพัง ใบไม้เกลื่อนลานบ้านอยู่รายรอบไม่มีใคร
ใส่ใจกับหมู่บ้านนี้อีกแล้ว**

แม่ของมาสุกับลูกสาวคนเล็กช่วยกันข้อมเล่นด้ายฝ้ายดิบให้เป็นสีน้ำเงิน
เธอคิดถึงลูกสาวจับใจ ตั้งใจจะทอเสื้อไว้ให้มาสุใส่สักตัว

“ป่านี้นีมาสุคงเป็นสาวแล้วนะกอยี” นางพูดกับลูกสาว

“เป็นสาวแล้วเมื่อไรจะแต่งงานหือแม่?” เด็กหญิงแหวงหน้ามอมถามแม่ถึง
การแต่งงานของมาสุ เกอขอแม่หยุดลาวด้ายมือค้างเติ่ง ตาขุ่นมัวเหม่อมอง
ไร้จุดหมาย นางครุ่นคิด จริงลี ป่านี้นีมาสุควรจะออกเรือนได้แล้ว การไปอยู่
พื้นราบคงทำให้มาสุร่างคู้ คนเมืองรังเกียจความเป็นบุคุณโยทุกเผ่าพันธุ์ไม่ว่าจะเป็น
พวกโป้ว กะยา หรือตองตู

หยาดน้ำตาของผู้เป็นแม่ล้นขึ้นในเบ้าตาแล้วค่อยย้อยหยาดพรากลง
เลาะร่องแก้มเห็นวขณะทีเสียงโอดไหบทแห่งของอะและมาเหมือนเสียงเพรียกจากนรก

อีกหนึ่งฤดูฝนผ่านมา เกอซอแมทอเลื้อยสาวด้วยฝ้ายขาว สอดลายขวางสีแดงจางๆ สลับแดงเข้ม ตรงกลางลำตัว สอดสานด้วยด้ายสีเหลืองลายข้าวหลามตัดเตรียมไว้ ให้มาชูเมื่อเธอคืนคอบจะได้ใส่ไปอวดคนพื้นราบให้รู้ฝีมือทอของบุคุณโยบ้างว่างดงามสักแค่ไหน

นางทอผ้าโพกศีรษะไว้ด้วย เลือกทอแบบสีเหลืองจักรัสนาดร่วม ๑ ตารางเมตร ใหญ่พอที่จะโพกได้อย่างงาม โพกแล้วพันชายหนึ่งรอบศีรษะ อีกชายหนึ่งปล่อย อีสรลงมาคลุมไหล่คล้ายหญิงอาหรับ เกอซอแมทอกระทั้งยามยกสายเรขาคณิต ผสานกับลายสัตว์ที่นางชอบหนึ่งกับมาชูชอบหนึ่ง

นางยกสายรูป เกอเน หรือเจ้าผิงตัวขยันที่นางชื่นชมในความเพียรพยายาม สร้างรวงรังให้เป็นปึกแผ่น สายอีกด้านหนึ่งเป็นรูป สมัญญ แมวตัวเล็ก ๆ ที่ลูกสาว รักเป็นชีวิตจิตใจ

เกอซอแม รอการกลับมาของมาชูอยู่ทุกคืนวัน

ฝนตัดมความสดชื่นให้กับหมู่ไม้ไผ่กอโตข้างบ้านของ เกอซอแม แห่งหน่อขยายพันธุ์ ไผ่แก่ถูกตัดไปใช้เหลือ แต่ซอแห่งยืนตายซาก

ไผ่ใหม่ตั้งลำเบียดกอ พอกาบหุ้มปล้องหลุดหล่นก็เห็นลำไผ่ก้น ปล้องอวบสีเขียวवल พวกบุคุณโยจะต้องรอให้ผิวไผ่เขียวเข้มอีกสักนิดจึงจะตัด ไปใช้ประโยชน์ ลำพังไผ่สีนวลเขียวอ่อนอย่างนี้ตัดไปก็ทิ้งแต่ให้มอดไชทรุดโทรม เสียเปล่า

อะละสินลมไปแล้วแต่เดือนก่อน เขานอนกอดคล้องฝันตายอย่างสงบ ปล่อยให้เกอซอแมอยู่กับลูกน้อยแต่เดี๋ยวตาย

หยับฝนมาพร้อมกับความอบอ้าวก่อนจะโปรยสายโปรยลงมาทุกวัน ดงดอยวันนี้มีแต่ความเปลี่ยนแปลง ไผ่สีนวลเพ่งจะงามก็ถูกตัดไปใช้ประโยชน์

เพื่อชนาบใบตองตึงและดับแฝกบังฝนบังแดด ก่อนกาลอันควรอย่างน่าเสียดาย เกอซอแม่มองผ่าน่านขาวของน้ำฟ้า นางคิดถึงมาซูและเด็กสาวบุญคุณโยอีก ๓-๔ คน ที่หนุ่มนักพัฒนาช่วยเหลือขึ้นมาจับใจ

ทำไม มาซูและเด็กสาวเหล่านั้นจึงไม่คืนคอยกลับมา แม้แต่งานศพของ อะละก็ไม่มีริ้วแววของสาวบุญคุณโยที่เคร่งครัดในพิธีงานศพอันเป็นประเพณีที่หญิงสาว และชายหนุ่มต้องใส่ใจ งานศพอย่างนี้แม้จะต้องรอนแรมข้ามคอยสักก็ร้อยก็พันลูก ก็ต้องมา มาเพื่อค้นหาคนรักในงานศพอันเป็นประเพณีสำคัญยิ่งในชีวิต

ฝนกระหน่ำหนักเป็นม่านกั้นหนาทึบ น้ำตาของเกอซอแม่มหดยดเผาะผล็อย ฝนเทลงมาหนักกว่าเดิม คล้ายดังว่าฟ้าจะร้องไห้ให้กับนาง

**เกอซอแม่มิพบหน้าหนุ่มนักพัฒนามาหลายฤดูกาล
นางสอบถามเพื่อนร่วมคอยได้เค้าว่าเขาสะจากคอยนี้
ไปพัฒนาคอยลิกอยู่ไกลพูน**

บุญของคนบาป

ทุก ๆ วันพระ ชายหนุ่มจะแต่งชุดนุ่งขาวห่มขาวมาที่ตลาดในเมือง เขาจะตักบาตรให้พระสงฆ์ที่บิณฑบาตผ่านมาจากนั้นเขาก็จะกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลด้วยอาการนุ่งสงบ

ใหม่ ๆ ที่ชายหนุ่มประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ก็เป็นที่กล่าวขานของประชาชนในเมืองนั้นเป็นอย่างมาก แต่พอเวลาเนิ่นนานออกไปก็กลายเป็นภาพคุ้นชินสายตาของชาวเมืองไปแล้ว

ทุกคนไม่ตื่นเต้น ไม่กล่าวขาน และหลายคนลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่า เหตุที่ชายหนุ่มคนนั้นต้องนุ่งขาวห่มขาว และมาตักบาตรอุทิศส่วนกุศลอยู่ทุกวันพระเช่นนี้เพราะอะไร

ใช่แล้ว ทุกคนลืม ทุกคนหายตื่นเต้นเหมือนกับการลืมเรื่องต่าง ๆ อีกมากมายที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้

คนบาปสองคนนั่งตาดแลแล้วแต่เข้ามิด เขานั่งมองชายหนุ่มคนนั้นอย่างสนใจ

“หะเอ๊ย! เป็นหนุ่มเป็นแน่น แต่ไผ่บุญไผ่ทานแท้” หนุ่มร่างท้วมเอยขึ้นสายตาของเขามองดูชายหนุ่มชุดขาวกำลังตักบาตรด้วยความสงบสำรวม

“คงออกหักแน่ ๆ เลยทำบุญไว้ชาติหน้า” หนุ่มไว้เคราครีမ်หัวเราะสนุกเขายกแก้วเหล้ามาถือไว้แล้วดื่มรวดเดียวทั้งแก้ว

“เฝียะ” หนุ่มร่างท้วมตีมือเพื่อน “เจ้าชัยเดียวก็เมาหัวทิ่มทรอก”

“เหล้าไม่ใช่ น้ำ ก็อย่าไม่ใช่ดอกหญ้า ดื่มหรือสูบมันก็ต้องเมาชิเพื่อน”

“คิดไปเราก็กเหมือนคนบาป”

"อยากเป็นนักบุญก็โน่น..." เพื่อนชี้ไปที่ชายหนุ่มชุดขาว "โน่นนะ...อนาคต
พระเวสสันดรเขียวละ"

"ดื่มเหล้าคุยเรื่องศาสนา ที่ไปวัดกลับคุยเรื่องสีกา"

"อ้าว! ก็ข้าคนบาปนี่" เพื่อนหัวเราะชอบใจ "แต่เอ! ทำไมวันนี้มายถึงสนใจ
เรื่องบุญเรื่องกุศลละ"

"สงสัยหนุ่มชุดขาวนั้นจริง อายุก็เท่าๆ เราทำไมรีบทำบุญทำทาน"

"บอกแล้วไงว่าคงอกหัก"

"พูดเป็นเล่น"

"อ้าว ไม่อกหักแล้วจะเป็นอะไร คนหนุ่มไม่มีเรื่องอื่นหรือกว่า อกหัก
ไม่กินเหล้าก็ต้องทำบุญอยู่แล้ว"

"ไม่น่าจะใช่"

"จันแม่คงป่วย แกเลยบ่นว่าจะทำบุญให้แม่ตลอดไป"

"โซดาเพิ่มไหมครับ" เสียงเด็กบริการดังขึ้น

"น้องชายรู้จักหนุ่มชุดขาวนั้นไหม" ชายหนุ่มมองไปที่หน้าตลาด เด็กบริการ
มองตามเขายิ้มเหมือนจะภูมิใจอะไรบางอย่าง

"พี่บุญน้อยครับ...ผมรู้จักดี"

"อ้อ! บุญน้อยนั่นเอง ถึงต้องเร่งทำบุญ" ชัยเทเหล้าลงคอ มั่นวาทหาย
ลงไปราวกับว่าในตัวเขามีลูกสูบยักษ์คอยดูดมันอยู่

"ไม่ใช่ครับ เขาทำบุญอุทิศให้คนตายคราวโรงแรมถล่มไฟ"

"อ้าว! จันหรือ" สองคนหันมามองหน้าเด็กบริการ

"เอาโซดามาก่อน แล้วมานั่งคุยกัน"

จิ๊วเหเลื่องงามของพระสงฆ์เคลื่อนมาองค์แล้วองค์เล่า ผาบาตรกระหับต้องแสงแดดสะท้อนเงาวิบวับ

"พี่บุญน้อยเป็นพนักงานโรงแรม" เด็กบริการเล่าผาดฉาน "หลังโรงแรม
ต่อตึกสูงได้ปีกว่าเขาก็เห็นว่าตึกมันร้าวเป็นร่องลึก ก็ไปบอกเจ้าของว่าตึกร้าว
เจ้าของว่าไม่รู้ไหมพี่-

"หิ...ไม่รู้" สองคนส่ายหน้าพร้อมกัน

"เจ้าของบอกว่า ร้าวก็ไหวมันชะชิวะ" เด็กบริการถอนใจ
ขี้แคะหอยแครงลวกจิ้มน้ำจิ้ม

"พิลึกคน"

"พี่บุญน้อยแกล้งตึกพัง ไปบอกให้เทศบาลมาตรวจ เทศบาลถามคุณเงาะ
เจ้าของตึกหรือ สร้างแต่เมื่อไร-

"อ้าว!- หนูม่อวันอุทาน แล้วมองไปยังบุญน้อยที่ผั่งตรงข้าม

"พี่บุญน้อย เคยทำหนังสือไปถึงผู้ว่าราชการจังหวัด เขาเลยให้โรงแรม
ตรวจสอบ"

"เออคือ..."

"คืออะไรเล่าพี่"

"อ้าว!-

"ไม่อ้าวไม่เอ้อวละ เจ้าของโรงแรมไม่โหว่าพี่บุญน้อยจู้จี้จ้านัก ก็เลย
ไล่แกออกจากโรงแรม ตกงานต้องไปรับจ้างเขาเข็นของขายในตลาดนัดพี่-

"เฮ้ย- ขี้ขี้ตืดเหล้าตังข้าว

"เบา ๆ ...เดี๋ยวก็เมาเข้าเสียนานอีก" หนูม่อวันเตือน

"ไฮตาอีกไหมพี่"

"เออคือ..."

**ชัย หนุ่มอ้วน และเด็กบริการ เจ็บกันไปชั่วคราว ทั้งสาม
มองบุญน้อยที่กำลังยกขึ้นข้าวขึ้นจับและกำลังกรวดน้ำ
แผ่บุญกุศล**

“ผลสุดท้ายตึกก็ถล่มลงมา เจ็บไปหลายร้อย ตายก็หลายร้อย” เด็กบริการ
มีสีหน้าท้อ “บางรายนะที่ถอดกันตายทั้งพ่อแม่ลูก” น้ำเสียงของเขาแทบเครือ

“บุญน้อยก็เลยแผ่ส่วนกุศลไปให้-

“ครับพี่...เขาทำบุญติดต่อกันมาเป็นปีแล้ว-

“เจ้าของโรงแรมละ เคยทำบ้างไหม” คำถามของชัยทำให้ทุกคนเจ็บกันไป
อีกครั้ง

“ผมไม่รู้ รู้แต่ว่า เขากำลังสร้างโรงแรมใหม่ กำลังเจาะเสาเข็มอยู่ฝั่งที่-
สองหนุ่มพยักหน้าให้เด็กบริการ เขามองไปยังตลาดฝั่งตรงข้าม บุญน้อย
เดินจากไปแล้ว

“คิดเงินด้วย เหล้านี้ฝากไว้ก่อนนะ-

**สองหนุ่มเดินตรงไปยังโรงแรมที่กำลังจะสร้างใหม่ เขา
เป็นหัวหน้าผู้ควบคุมงาน คนหนึ่งคอยตรวจสอบคุณภาพ
ปูนที่รถผสมปูนจะนำมาเทฐานรากของอาคาร อีก
คนหนึ่งเป็นหัวหน้าตรวจสอบเหล็กที่นำมาผูกเป็น
โครงเสาว่าได้มาตรฐานหรือไม่**

“เฮ้ย! ถ้าปูนผสมไม่ถูกส่วน ส่งกลับเลยนะเว้ยชัย” หนุ่มอ้วนดบ่าเพื่อน

“นายก็เหมือนกัน ถ้าเหล็กไร้มาตรฐานไม่เหมือนที่สถาปนิกกำหนด สั่งรื้อ
เลยนะเว้ย-

“เอวาะ! วันนี้คนบาปจะทำบุญสักหน” ชัยพูดเสียงดัง รู้สึกสยดสยองกับ
จำนวนคนตาย เมื่อคราวโรงแรมถล่ม เขาก็ดูที่พื้นซึ่งได้รับการปรับใหม่ความรู้สึก
คล้าย ๆ จะเห็นดวงตาของผู้ตายนับร้อยดวงตามจ้องเขาอยู่

คนงานหันมามองคู่หูหนุ่ม และแอบยิ้มให้กัน

-โอ้ซด! สองหัวหน้านี่มาเข้าได้ทุกวัน- มีเสียงกระซิบกระซาบในหมู่คนงาน

ความพ่ายแพ้ของลูกสาว

ปกติผมจะกลับถึงบ้านราวๆ ๒๑.๐๐ น. ของทุกวัน ระหว่างสัปดาห์ แต่มีอยู่วันหนึ่งฝนกระหน่ำมาแต่เป็นแล้วไหมเทลงมาไปจนยี่สิบนาฬิกาเศษๆ จึงค่อยขามืดลง

ผมมองออกไปทางช่องหน้าต่างของอาคารสำนักงาน เห็นไฟจากตึกสูงพร่าพราย ผมรู้โดยไม่ต้องอาศัยญาณวิเศษใดๆ ได้ในทันทีว่า ถนนรัชดาภิเษกคืนนี้น่าคงจะยังเหมือนคลองขนาดใหญ่ และรถยนต์คงจะติดยาวเหยียดไปอีกนาน

ที่สำนักงานมีคนเหลืออยู่สองสามคน

“จะกลับหรือพี่” ดร.รัตนะเจยหน้าจากการเขียนแผ่นใสที่จะไปบรรยายที่โหนดแห่ง

“ฮือ-

“ฝนตกตั้งจากอย่างนี้นานหยุด-

“ทำไมละ-

“ก็ไม่มีลมบนช่วยพัดมันก็เทเหมือนฟ้ารั่วนั่นแหละ” พูดแล้วเขาเหลียวหลังมองผ่านหน้าต่างออกไป “ฝนยังขาวอยู่เลยนะพี่-

“ขาวไม่ขาวก็กลับละ หิวข้าวจะแย่-

“กาแฟสักถ้วยไหม-

“ฮิ! ไม่ละ-

“สักถ้วยเดอะน่า...ให้มันตื้อๆ ท้องไว้ก่อน-

“ขอบคุณมาก ไว้คืนอื่นเดอะ-

“เอา...ไม่เป็นไร” เมื่อเห็นผมปฏิเสธอย่างแข็งขัน เขาก็หยิบแผ่นใสแผ่นใหม่ขึ้นมาเพื่อเตรียมเขียนข้อความต่อไป ผมหันประตูออกมาแล้วหันหลังกลับไปดูก็เห็นเขานั่งทำงานอยู่อย่างเดียวดาย

น้ำฝนเอ่อท่วมถนนรัชดาภิเษกตามที่คาดไว้งริงๆ รถวิ่งไปแช่ในน้ำจนมิดล้อ บางคันเครื่องยนต์ดับต้องลงมาเช็กกันหุลักหุเล

ผมค่อยๆ ขับรถเคลื่อนไปช้าๆ บางคราวก็จอดติดจนเกือบจะหลับกว่าจะเคลื่อนพ้นกลับไปถึงบ้านที่นนทบุรีได้ ก็เกือบห้าทุ่มเข้าไปแล้ว ฝนเหลือเพียงแค่ละอองบางๆ ที่พรูพลั่วลงมาจางๆ

บ้านผมยังเปิดไฟสว่างอยู่ พอรถจอดลูกสาวก็รีบมาเปิดประตูให้รถเข้าไป เธอโบกมือว่าเรื่องผิดจากทุกวันที่ผ่านมา

"ยังไม่นอนอีกหรือ" ผมตุนาฬิกาที่ข้อมือ เพราะปกติลูกสาวจะเข้านอนไม่เกินสี่ทุ่มของทุกคืน

"ยังค่ะ" เธอเข้ามากอดเอวผม "มีข่าวดีจะบอกคุณพ่อ"

"ข่าวดีของลูกสาวผมก็คือ เธอกับเพื่อนๆ จะรวมกลุ่มกันสมัครสภานักเรียน"

"คุณพ่อคะ" เธอนั่งที่โต๊ะอาหารยามดึก

"ว่าไง"

"ถ้าคณะหนูได้รับคัดเลือกเข้าไปนะ หนูจะสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเสริมภาษา จัดให้มีมุมความคิดสร้างสรรค์ จัดให้มี...." ผมเห็นแววตาของเธอปลั่งประกายเหมือนดาวเหนือที่สุกสว่าง และเห็นความผั่นเต้นอยู่พรึบพรายในสายตาคู่นั้น

งานมัดตัวให้ผมขลุกอยู่ที่ทำงาน ตึกตื่นแทบทุกคืน แต่ทุกหนก่อนจะนอนผมจะนั่งอ่านหนังสือที่โต๊ะหนังสือ คราวละครึ่งชั่วโมงก่อนเสมอ

"อยากให้โรงเรียนก้าวหน้าเลือกกลุ่มหญิงพัฒนา เบอร์ ๑-๑๖"

ทุกคืนผมจะพลิกดูข้อความในโปสเตอร์หาเสียงที่ลูกสาวผมเขียนด้วยดินสอสีตัวโต แต่ไย่เย่ตามความคิดของเขา ด้วยข้อความที่เปลี่ยนไปทุกๆ คืน

โปสเตอร์นั้นจะมีอยู่คั่นละแผ่น ภรรยาผมแอบกระซิบว่า พอกลับจากโรงเรียนลูกสาวจะรีบทำการบ้าน แล้วก็ลุกอยู่กับการเขียนโปสเตอร์หาเสียง เขียนเสร็จก็หลับผล็อยไปด้วยความเหนื่อยอ่อน

"อย่าเห็นแก่ท้อปฟี่ ชนมบั้ง ก้อนเล็ก ๆ เลยนะคะ อย่าเห็นแก่ท้อปฟ...ฟี่...ฟี่..." ลูกสาวของผมละเมอค่อนดึกของคืนวันหนึ่ง

"คงมีการแจกท้อปฟี่กันมั้งคะ" ภรรยาผมถามเบา ๆ

"นั่นสิ...เหมือน ส.ส. ยุคไดโนเสาร์" ผมหัวเราะบ้าง

"กลัวแกละแพ...พรงนี้เอาขนมเค้กไปแจกบ้างดีกว่า"

"แจกทำไม"

"ก็ให้ลูกชนะ"

"แพ้นะไม่ว่า"

"ไม่มีทางหรอก ท้อปฟี่เม็ดเล็ก ๆ กับขนมเค้กก้อนใหญ่ ๆ นะ เด็ก ๆ ชอบขนมเค้กมากกว่า"

"คุณกำลังจะทำให้ลูกแพ"

"ชนะนะไม่ว่า" ภรรยาผมบอกแล้วลุกเข้าไปในครัว มีเสียงกุกกัก ๆ อยู่แผ่ว ๆ เธอคงจะกำลังดวงแป้งขนมเค้ก ตีไข่ และกිර้อนแป้งลงคลุกเคล้าตามสูตร จากนั้นก็คงจะอบให้ฟูน่ากิน

ผมหลับลงท่ามกลางเสียงกุกกัก กุกกักที่ดังแว่วมาเบา ๆ

**"เป็นชนมน้ำใจจากกลุ่มนักเรียนหญิงพัฒนานะคะ...
เชิญค่ะ อร่อยค่ะ เบอร์ ๑ ถึง เบอร์ ๑๖ นะคะ"** เสียง
ลูกสาวของผมละเมอจื๋มจ๋า ผมหันไปมองหน้าภรรยา
เห็นเธอยิ้มสุขก่อนจะลุกเข้าครัวกลางดึก พร้อมกับเสียง
กุกกัก เช่นนี้อยู่คั่นแล้วคั่นเล่า

ฝนปลายฤดูตกเหมือนจะล้างสาธุศุภกาล รถติดรากับถนนมีกาวเหนียว ยึดล้อรถเอาไว้ กว่าผมจะกลับถึงบ้านก็เกือบเที่ยงคืน

ฝนซาลงบ้างแต่ก็ยังตกอยู่กราว ๆ ลูกสาวผมวิ่งถลามาเปิดประตูใหญ่ให้รถเข้า ร่มก็ไม่ถือมา หมวกก็ไม่ใส่ หน้าซำยังกระโดดโลดเต้นด้วยท่าทางที่แสนจะร่าเริง

ผมเปิดประตูลืมมือออกมาทาง หันไปมองลูกสาวเห็นเธอเปียกปอนไปทั้งตัว

“ทำไมไม่กางร่มเล่าลูก”

“มีข่าวดีจะบอกคุณพ่อ” เธอไม่สนใจคำถามของผมแต่กลับกระโดดโลดเต้นอยู่กลางสายฝน

“เข้ามานี้เดี๋ยวเป็นหวัด” ผมรีบเดินจากโรงรถมาที่ประตูเข้าบ้าน

“คุณรู้ข่าวดีของลูกหรือยัง” ภรรยาผมยืนยิ้มหน้าบานอยู่ที่ประตูบ้าน

“ข่าวดีอะไรลูก” ผมหันไปถามลูกสาว

ลูกสาวผมกางมือหมุนตัวอยู่กลางสายฝน

“คุณพ่อ! ทีมหนูชนะเลือกตั้งสภานักเรียนทั้งหมดเลย” แสงไฟฟ้าจับเรียวหน้าลูกสาวที่อยู่กลางสายฝนพร่างพราย ใบหน้านั้นยิ้มรื่น

“เห็นไหมว่าชนะมดเคี้ยวมดึกว่าท้อปฟี ลูกเราชนะแล้ว”

“แพ...ลูกสาวเราแพ้เสียแล้วละคุณ”

“คุณพ่อตั้งใจไหมคะที่ลูกชนะ” ลูกสาวรีบวิ่งไปหมุนสวิตช์เปิดไฟหน้าเธอเปียกโชก

“ลูกแพ้เพื่อนลูกซะแล้วละลูกเอ๊ย”

“ชนะค่ะคุณพ่อ ชนะท่วมท้นเลย”

“ไม่หรอก! ทุกคนที่โรงเรียนลูกแพ้หมดเลย ทีมคู่แข่งของลูกแพ้ขนาดเม็ด

ท้อปพี ลูกแพ้นาคนมแค่ก คนที่เลือกทีมลูกแพ้เท่ากับจำนวนนมแค่กที่เขากินของ
ลูกเข้าไป ส่วนพ่อแพ้มดทั้งตระกูลเลย”

ลูกสาวผมยืนทำตาปริบๆ และเริ่มมีอาการหนาวสั่นจากน้ำฝนที่ทำให้
เปียกปอน เสียงเธอบ่นกับภรรยาผมว่า “คุณพ่อหุอะไรไม่รู้ เสียงแรงที่คอยบอก
ข่าวดีตั้งตักตื่น

กวาง

คนเกือบสามสิบคนที่อัดแน่นอยู่ในเรือหาปลาลำนั้น เบื้องหน้าโน้นคือผืนทะเลกว้างใหญ่ที่ดูเว้งว่างและน่าหวาดหวั่น แต่เรือหาปลาที่มุ่งไปสู่ความเว้งว่างอย่างคนที่มีความหวัง

คลื่นทะเลไม่ใช่ระลอกโนล่ำคล่องเล็ก ๆ ความสูงของคลื่นโยนเรือขึ้นลง ผู้หญิงหลายคนอาเจียนออกมาหมดไส้หมดพุง เด็กบางคนนอนหน้าเหลืองอย่างน่าสงสาร

“เมื่อไรจะถึงแผ่นดินใหม่ไฉน” ที่ถูกกกดั้นจากการรอนแรมเริ่มตะโกนโหวกเหวกทำทัชของเขาไม่ผิดกับคนใกล้ๆ

“เลว... เพราะไฉพวกเลวพวกนั้นแท้ ๆ” ชายชราคนหนึ่งนั่งกอดเข้าอยู่ชิดท้องเครื่องพุดเสียงดัง “เพราะพวกมันแท้ ๆ ทำให้ไม่มีแผ่นดินจะอยู่”

“ใครวะ ไม่มีแผ่นดินจะอยู่”

ชายชราคลายมือที่กอดเข้าออก

“มันก็ทั้งนั้นแหละไฉหนุ่ม ทั้งไฉพวกนั้นและพวกเรา”

เด็กหนุ่มหัวเราะ

“ลุงก็เข้าใจอย่างลุง ไฉพวกนั้นนั่งเครื่องบินปร้อไปอยู่เมืองสิทธิเสรีภาพกันหมดแล้ว” เขาชะเง้อออกไปนอกกราบเรือ “มีแค่พวกเราเท่านั้นที่ไม่มีแผ่นดินจะอยู่” น้ำเสียงของเขาขมขื่น

“มันโง่กินกันทุกอย่าง”

“กินกระทั่งแผ่นดินตัวเอง...ทุต” ชายชราคุแค้น

“ผมอยากฆ่าพวกมันเหลือเกินลุง ผมอยากฆ่ามัน” เด็กหนุ่มคนนั้นกำมือแน่น

กวาง กลืนน้ำลายลงคออย่างผิดผี เขาเสียวาบเมื่อ ได้ยินเด็กหนุ่มคนนั้นพูดถึงการฆ่า

เรื่องยังคงโยกโยนไปตามแรงคลื่น เขาพยายามนั่งเงียบๆ ไม่พูดจากับใคร ทุกคนในเรือไม่รู้หรือว่าเขาคือใคร และเขาเองก็ไม่ต้องการให้ใครรู้ถึงหน้าที่การทำงานในอดีตของเขาเช่นกัน

กวางเป็นอดีตที่ปรึกษาของผู้มีอำนาจคนหนึ่งในแผ่นดินของเขา ช่วงนั้นบ้านเมืองแบ่งเป็นสองฝ่าย ทำให้พี่น้องเชื้อชาติเดียวกันต้องทำหั่นกันเอง ทั้ง ๆ ที่อยู่บนผืนแผ่นดินของตน

ในภาวะสงครามอย่างนั้น ผู้มีอำนาจของ กวาง ได้กลายเป็นศูนย์รวมอำนาจต่าง ๆ ใครจะทำอะไรบนแผ่นดินนั้น ต้องให้ผู้มีอำนาจสั่งการแต่เพียงผู้เดียว ในช่วงนั้นใคร ๆ ก็รู้ว่ากวางเป็นคนสนิทของผู้มีอำนาจ เมื่อมีปัญหาทุกคนจะมุ่งหน้ามาหาเขา

“ช่วยหน่อยเถอะคุณกวาง ผมมีลูกชายคนเดียวจริง ๆ” พ่อค้าเหล็กอ่อนวอนเขา “ถ้าตรีนไปเป็นทหารเสียแล้ว ผมไม่มีคนช่วยจริง ๆ”

“ผมไม่มีอำนาจนี่ครับ” กวางพยายามบอกปิด

“ถ้าคุณกวางไม่มีอำนาจ แล้วใครจะมีอำนาจเล่าครับ” สีหน้าของพ่อค้าเหล็กเศร้าสร้อย

กวางนั่งเงียบเขาไม่รู้จะหาทางออกอย่างไร

“เอาอย่างนี้เถิดครับคุณกวาง คินนี่ ผมจะไปพบคุณที่บ้าน” พ่อค้าเหล็กลดเสียงพูดให้เบาลง แล้วรีบกล่าวคำอำลา

กวางจำได้ว่าคินนี่พ่อค้าเหล็กไปพบเขาพร้อมถือถุงกระดาษเก่า ๆ ไปด้วยใบหนึ่ง หลังจากคุ้ยหุ้เสร็จแล้วเขาก็ลากลับ

“ถุงอะไรคะนั่น” เมียของเขาหยิบถุงออกมาเปิดดู

“โอโฮ...กวาง...นี่เงินทั้งนั้นเลยนี่...พ่อค้าเหล็กคงจะ....” เธอพูดได้แค่นั้นก็ต้องลดเสียงให้เบาลงจนเกือบเป็นกระซิบ แต่นัยน์ตากลับวาวสดใส

“เขาคงตั้งใจลืมมึงกวน...เงิน...เงิน...ทั้งนั้นเลย” เธอหยิบเงินขึ้นมานับ ดูเหมือนว่าในวันต่อมากวนจะโทรศัพท์ไปหาสัสดีผู้หนึ่ง

“นายตรวันนั้น เป็นญาติปลายแถวของผู้มีอำนาจนะ” เขาพูดเช่นนั้น ลูกชาย พ่อค้าเหล็กก็รอดพ้นจากการเกณฑ์ทหาร

“ผมอยากมาไต่พวกบ้านั้นจริง ๆ ขายหนุ่มคนนั้นลูกชิ้น เขาตะโกนคังคัง กวนสะตู่ และกัมหน้าต่ำลง

วันคืนผ่านไปอย่างเชื่องช้า อาหารเริ่มขาดแคลน โดยเฉพาะน้ำจืด

“ดื่มได้เพียงวันละสองแก้วต่อคน” ได้ก๊งออกคำสั่งเจียบขาด เขาถือปืน ยิงเร็วติดมืออยู่เสมอ

คอกของกวนผากแห้ง คิดถึงอดีตอันรุ่งโรจน์ของตัวเอง

“ถ้าผู้มีอำนาจจะตรวจจับตลาดมืดเมื่อไร คุณกวนส่งข่าวหน่อยนะครับ” กลุ่มพ่อค้าตลาดมืดส่งตัวแทนมาหากวน

กวนพยักหน้า และหลังจากตำรวจลับกลับไปแล้ว ทั้งเงินทองสิ่งของต่าง ๆ ก็ไหลไปสู่นบ้านกวน

กวนกับเมียมีอาหารขึ้นตักกิน เขาไม่มีลูกแต่มีญาติจำนวนมาก ซึ่งบรรดาญาติ ๆ ของเขาก็พลอยอึดหมีพมันไปด้วย

สภาพเงินเฟ้อพุ่งสูงเกินกว่าร้อยละยี่สิบ ทุกคนในประเทศต่างพากันลำบากลำบาก หญิงสาวหลายคนไร้ทางออกก็หันเหไปประกอบอาชีพขายตัวให้กับทหารต่างชาติ

กวนรู้ว่า การให้สินบนนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน การค้ายาเสพติดในประเทศเป็นไปอย่างเปิดเผย บางหนผู้ค้ากลัวจะลำบากมาทางเครื่องบินด้วยซ้ำ แต่เจ้าหน้าที่ก็ปล่อยให้ผ่านไปด้วยความสะดวกง่ายดาย เพราะอำนาจเงินที่ซุกยัดให้ไว้ล่วงหน้าในจำนวนมหาศาล

คนใกล้ชิดของท่านผู้มีอำนาจเริ่มค้าอาวุธสงคราม ผิ่น ข้าวในตลาดมืด

และค้าขายบู๊เถื่อน คนดี ๆ ที่ปฏิเสธสินบนถูกปลดออกจากราชการในข้อหาทุจริต ทำให้พวกเขาต้องอยู่กับความขมขื่นและความปวดร้าว

-โอ้... โอ้พวกโอ้- กวานเคยบอกกับเมียเขาอย่างนั้น

ผู้มีอำนาจของกวานและบริวาร ถึงจะมีการกิจหน้าที่หนักหน่วงในการทำงาน แต่ชีวิตอีกด้านหนึ่งก็เต็มไปด้วยความสนุกสนานเฮฮา เงินทองที่มีผู้มาเสนอให้นั้นมันเป็นเงินก้อนโตที่ได้มาง่าย ๆ

อะไรก็ตามที่ได้มาง่ายย่อมใช้ง่ายไปอย่างง่าย ๆ ด้วยเช่นกัน

บริวารของผู้มีอำนาจลุ่มหลออยู่กับเหล่าต่างประเทศราคาแพงและหญิงสาวบริการ กวานเองก็อยู่ในสภาพที่ไม่ต่างกัน เขาแจกเงินหญิงบริการราวกับเป็นมหาเศรษฐี

ตอนนั้นจะว่าเขาไม่ใช่มหาเศรษฐีก็ไม่ถูกต้องนัก เขามีเงินมากทีเดียว เงินที่ได้มาจากคนที่ขอให้เขาให้ความช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ จากผู้มีอำนาจนั่นเอง

ในขณะที่กวานและพวกมีชีวิตที่หรูหรา ประชาชนในแผ่นดินกลับลำบากยากแค้น ข้าวในตลาดปกติขาดแคลน แต่ข้าวในตลาดมืดกลับมีอย่างเหลือเฟือ

ตอนนั้นกวานไม่รู้จริง ๆ ว่า คนอื่นที่มีอำนาจก็ทำอย่างที่กวานทำ เพราะเขาเห็นแล้วว่า ผู้มีอำนาจสูงสุดทำได้ ผู้ที่มีอำนาจจริง ๆ ลงไปก็ทำตามบ้าง เพราะเมื่อทุกคนเห็นว่า คนดี ๆ ล้วนแต่พบกับความยากลำบาก แต่คนเลว ๆ กลับพบแต่ความสุขสบาย พวกเขาก็เอาอย่างคนเลวกันหมด

-โอ้พวกเลว โอ้พวกเลว- ชายหนุ่มคนนั้นตะโกนลั่นเรือ เขาคับแค้นกับสภาพความอดอยาก และพาลโกรธคนที่ทำให้เขาพลัดที่อยู่อุ่นนอน

กวานสะดุ้งทุกหนที่ชายหนุ่มคนนี้ตะโกนขึ้นมา เขายับยั้งผ้าเก่า ๆ มาไว้ใกล้ตัว

พวกเขาผจญแดดผจญฝนเจียนอยู่เจียนตายหลายหน ในยามทุกข์และว่าเหว่ กวานคิดถึงเมียของเขายังนัก เธอถูกทหารเชื้อชาติเดียวกันเพียงแต่ต่างลัทธิ บังเสียดชีวิตขณะที่เมืองหลวงแตกพ่าย

พอเมืองหลวงแตก เงินก็ไม่มีความหมายเลย สกุลเงินเดิมถูกยกเลิก ทำให้ความมีค่าไม่หลงเหลือ เงินกลายเป็นเศษกระดาษที่ไร้ความหมาย

ความโชคร้ายที่เมียของเขาชอบสะสมทองไว้บ้าง ไม่เช่นนั้นแล้วเขาก็คงสิ้นเนื้อประดาตัว

กวางเฟิงจะรู้สึกดีของควมอดอยากว่ามันทุกข์ทรมานเช่นใด

น้ำมันเรือหมดน่านแล้ว พวกเขาช่วยกันกางใบ ให้มันพาไปยังผืนแผ่นดินใหม่ ผู้คนในเรืออ่อนเปลี้ย หลายคนป่วย และตายลง ศพถูกโยนลงทะเล ท่ามกลางความโศกาอาดูร

กวางรู้สึกสะทกสะท่อนอยู่ในความรู้สึก เขารู้สึกเสียใจอยู่ลึกๆ

ใบหน้าของทุกคนในเรือเหมือนซากชีวิตเข้าไปทุกที หลายคนเริ่มทะเลาะกันเอง อาหารถูกปันให้คนละมือ น้ำจืดคนละครึ่งแก้วต่อวัน และเมื่อความหิวโซเกิดขึ้น การทะเลาะเบาะแว้งกันก็ตามมา

“เฮ้อ” กวางถอนใจเหนื่อยเปลี้ย “อยู่บนแผ่นดินก็ฆ่ากันเอง อยู่ในเรือก็ใกล้จะฆ่ากันเองอีกแล้ว” เขาหลับตาใจสิ้นหวังๆ

“ฟรีด้า ๑ ๑ ๑ ...” เสียงปิ่นที่ตั้งสนั่นหวั่นไหว ทำให้กวางและทุกคนหมอบชิดกับพื้นเรือ คลื่นลูกใหญ่ทำให้เรือโยนโยกเขกน่านกลัว เสียงเครื่องยนต์จากเรือลำใหญ่ดังกระหึ่มเมื่อเรือเข้ามาใกล้ คนบนเรือใหญ่ก็ยิงปิ่นตั้งสนั่นอีกหน จากนั้นคนกลุ่มหนึ่งก็ใช้ปืนจี๊หัวคนที่อยู่ในเรือพร้อมกับคันทรัพย์สินที่ติดตัวมา

กวางพยายามซ่อนห่อผ้าเก่าๆ แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว พวกโจรสลัดดิบเขากระเด็นไป และหยิบห่อผ้าออกมาเร็วดู

“ฮ่า ๆ ๆ” มันแหยงหน้าหัวเราะ หยิบสร้อยทองและกำไลทองจำนวนมาก โยนไปให้อีกคนเก็บรวมไว้กับของคนอื่น ๆ

“ช่วยด้วย...ช่วยหนูด้วย” เด็กสาวร้องขอความช่วยเหลือขณะที่โจรสลัดช่วยกันอุ้มเธอขึ้นเรือใหญ่ มือที่โบกหรือ ๆ แทนที่จะทำให้พวกโจรเวทนา มันกลับเข้าไปจับมือแล้วหัวเราะชอบใจ

กวางมองภาพนั้นด้วยสายตาที่พรวดเลือน เสียงเด็กสาวร้องประสาน โหยให้แสนจะเวทนา

“พริต ๆ ๆ ๆ...” พวกโจรสลัดยิงปืนสังเวยก่อนที่จะเร่งเครื่องยนต์ กลับเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเด็กสาวที่น่าสงสาร

คนในเรือร่อนหรือลง ศพแล้วศพเล่าที่ถูกโยนลงในผืนน้ำ สีครามใส ใบเรือรับลมให้เรือลิวลอยเห็นชายฝั่งลิบลิบโน้น

“ถึงแผ่นดินแล้ว” เสียงแหบ ๆ ของหลายคนตะโกนอย่างมีความหวัง เรือไถลชายฝั่งเข้าไปทุกที ๆ

“พริต ๆ ๆ ๆ...” เรือยามฝั่งของประเทศหนึ่งยังอยู่ พวกเขาขับเรือเข้ามาใกล้ตะโกนโหวกเหวก ถึงแม้จะฟังไม่ออกแต่ก็สามารถแปลความหมายถึง การไม่ต้อนรับคนไร้แผ่นดินได้

แม้คนบนเรือจะพยายามสื่อความหมาย และอ้อนวอนสักเพียงใด คนบนเรือยามฝั่งก็เหมือนไม่มีหัวใจและความรู้สึกจะรับรู้ พวกเขายึดบังคับให้เรื่อนั้นออกไปกลางทะเลลึก

“อยากฆ่าไอ้พวกบ้านั่นนัก” ชายหนุ่มคนเดิมเริ่มคลุ้มคลั่ง นัยน์ตาของเขา ขุ่นขวาง เขามองมาที่กวาง “อยากฆ่าพวกมันไหม.... อยากฆ่าไหม ไอ้พวกหนักร ไร้แผ่นดินนั่นนะ” เขาหัวเราะกึกก้อง

กวางห่อตัวให้ดูเล็กลง

“ไอ้พวกทะแแผ่นดิน” เขาตวาด กวานสะดุ้งรู้สึกเสียแปลบในหัวใจ คิดว่าชายหนุ่มคงรู้เบื้องหลังของเขา แต่เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นมองไปยังผืนน้ำ และเกลียวคลื่นเบื้องหน้าเขาก็รู้สึกโล่งใจ

ฟ้าครีมีและลมแรง คลื่นกลางทะเลหลวงพัดใบเรือเอนลู่ลง พวกที่ยังมีแรง ช่วยกันปลดเชือกชิงใบเรือเพื่อม้วนเก็บ

กวานไม่มีเรี่ยวแรงที่จะลุกขึ้นช่วย หัวใจของเขาเหมือนจะขาดอยู่รอนๆ

เรือเอียงวบอีกหน เสียงเอะอะโวยวายดังลั่น กวานชดตัวคุ้ยคว้า ความรู้สึกหนึ่งวูบเข้ามาในสำนึก เขารู้สึกเสียใจต่อการกระทำของเขาในอดีต นี่ถ้าหมุนโลก คืนได้ เขาจะกลับไปเป็นกวานคนใหม่ที่ไม่เห็นแก่เงิน ไม่เห็นแก่สินบน จนลืมนึกถึงความปวดร้าวของผู้คนในแผ่นดิน

เขารู้แล้วว่า คนไร้แผ่นดินนั้นมันไร้เกียรติ ไร้ศักดิ์ศรี และแสนจะปวดร้าวในหัวใจเพียงใด

จำหงอก

ปฏิทินถูกกามาใกล้วันที่ ๓๐ กันยายน แล้ว จำหงอกถอนหายใจแผ่วๆ หยิบชุดสีกากีตัวเก่าของตำรวจจรรยาแก่ๆ ของแกขึ้นมาสวมด้วยความรู้สึกโหวงเหวงกว่าทุกวันนี้

แกพลิกดูนกหวีดคู่ชีพแล้วก็อดยิ้มให้มันไม่ได้ ดูเหมือนนกหวีดตัวนี้จะเป็นนกหวีดจรรยาประวัติศาสตร์ของตำรวจจรรยาเลยก็เดียว มันเป็นนกหวีดทองเหลืองที่ซุบโครเมียมรุ่นแรกของตำรวจจรรยาที่บัดนี้ไม่มีใครใช้แล้ว เป็นนกหวีดที่หากเป่าพลาดจังหวะแทนที่จะดังหวีดๆ วั้วเร็วและมีอำนาจ ลูกไม้ก็ออกข้างใน มันจะไม่เด่น ทำให้เกิดเพียงลมผ่านมามาดังหู้ๆ แทน

จรรยารุ่นใหม่ไม่มีใครใช้นกหวีดรุ่นนี้แล้ว พวกเขาใช้นกหวีดขั้นดีจากอังกฤษ เสียงของมันสูงแหลม เสียงดแทรกเข้าไปในรถที่ปิดกระจกให้ได้ยินอย่างชัดเจน ส่วนของนกหวีดที่แกใช้ปากกดคาบตลอดเวลาเกือบ ๔๐ ปีนี้ มีรอยบุบบุ๋มไปบ้าง โครเมียมบางส่วนที่ซุบไว้อ่อนลอกจนเห็นทองเหลือง

"หัวข้าหงอกเป็นสีเงิน ส่วนเอ็งหงอกเป็นสีเหลืองเว้ย พลิกดิ" จำหงอกพึมพำกับเจ้านกหวีดคู่ชีพ ก่อนจะเสียบมันลงที่กระเป๋าสี้อย่างซำย

ปลอกแขนจรรยาสีขาวของแกถึงจะเก่าเต็มทนแล้ว แต่หัดเมียมแกก็ชักจนดูขาวนวลอยู่เสมอ บางที่ขอบของมันเปื่อยยุ่ยแล้ว แต่ก็ยังดูสะอาดสะอ้านตา

เมียมแกออกไปขายผักที่ตลาดตั้งแต่ยังไม่เต็มดิสัย กว่านางจะกลับคืนแฟลตตำรวจเก่าๆ ห้องนี้ก็เกือบๆ สี่ทุ่มของทุกค่ำคืน

"มีสามเป็นจรรยาเนี่ยคงจะนับเงินไม่ทันเขี้ยวนะหัด" แม่ค้าขายไข่ตะโกนหยอกเข้าหัดด้อย่อยๆ

หัดได้แต่ยิ้มไม่ได้คำ

"จรรยากับดึกๆ นี่มันเป็นคู่เวรคู่กรรมกัน" แม่ค้าขายไข่จิบปากเอื่อนคำ

“บางทีเราจะรีบให้มาส่งไข่ อุดสำห่อออกไปแต่ดึกแต่ตื่น พอเลี้ยวหัวโค้งมาเสียงหวีดดังยาวในซอกมืด ดึก ๆ เบรกก็ก แอ่เลย...ไข่จันตกแตกเสียหลายฟอง”

“ขายอะไรไม่ขาย ขายไข่” เสียงแม่ค้าคนหนึ่งหัวเราะ

“นั่นซี” คนเล่าพลอยหัวเราะไปด้วย

“แล้วใจต่อล่ะ” แม่ค้าอีกคนกระทุ้ง “เอ็งละขอบพุดค่าง ๆ อยู่เรื่อยล่ะ” เสียงหัวเราะเฮฮาสิ้นสุดลง

“เล่าต่อนะ”

“เออ”

“พอรอดึก ๆ จอด จราจรก็ขูดูไบขับซี คนขับส่งให้ดูก็ขูดูป้ายต่ออายุ คนขับยี้ให้ดูที่กระजरด ก็ขอให้เปิดไฟเลี้ยว พอเปิดไฟเลี้ยวให้ดูแล้วนะ กลับขูดูไฟเบรก เอ้า เขียบเบรกให้ดูก็ถูกต้องหมด จราจรควักใบสั่งจะเขียน คนขับดึก ๆ ยกมือไหว้ประหลด ๆ ว่าจับผมข้อหาใดครับ จราจรบอกใส่รองเท้าแตะ ขับรด แต่งกายไม่เรียบร้อย จะปรับตั้งร้อยบาท คนขับบอกเพิ่งประเดิมเที่ยวแรก เดี่ยวจะต้องเสียค่าไข่แตกอีก เอาไปสิ๊ก ๓๐ บาทเถอะ รับไปจริง ๆ แะ” แม่ค้าไข่ร้ายเป็นโคลกยาวหายใจหายคอแทบไม่ทัน

“คงให้ลูกไปโรงเรียนแหละถ้า” อีกคนเสริม

“จันเป็นหัจดนะไม่มาทรมานขายผักอยู่อย่างนี้หรอก คอยนับเงินที่สามีริดโดเขาวัน ๆ นอนอยู่บ้านสบาย จริงโหมหัจด”

หัจดได้แต่หัวเราะ นึกถึงหน้าสามีแล้วก้มหน้าปลิดก้านผักเสีย ๆ ต่อไป

ลูก ๆ ยังนอนเป็นแพอัดกันอยู่ในห้องแคบ ๆ นั้น

“จำหองก็มีลูกเป็นโหยง”

นั่นคือฉายาของจำหองที่เพื่อน ๆ และเมียตำรวจร่วมแฟลตตั้งให้ ลูกบางส่วนเติบโต ทำงานทำการไปแล้ว ที่อยู่นี้กำลังกินกำลังเรียน ซึ่งเมื่อลูกคนไหนจบ

ไปคนหนึ่งแกรู้สึกว่าชีวิตได้ปลดปล่อยพันธนาการไปแล้วเปล่านั้น

จำหอกเข้มนายตามองฝ่าแสงไฟสลัวเข้าไปในมุ้งลูก ๆ นอนระเกะระกะ
อึกกราวหัวมอมนั้นละ จึงจะตื่นเตรียมตัวไปโรงเรียนกัน

ชาวข้าวใส่หม้อไฟฟ้าแล้ว จำหอกค่อย ๆ เปิดประตูเดินมาตามบันไดพลัด
ทีละขั้น ๆ ลัดเลาะมายังมอเตอร์ไซค์คู่ยาก เหยียบคันสตาร์ทอยู่ ๕-๖ หนจึงติด
แกขับเลาะเลี้ยวไปตามหว่างเสาพลัดลงไปที่ถนนด้านหน้าพลัดเก่า ๆ แล้ว
เลี้ยวกลืนหายไปในถนนที่เริ่มจะมีรถขวั๊กไซ้

**จรรยาอีกคนหนึ่งที่อยู่คู่กันเป็นจรรยาหนุ่มที่ขยันขันแข็ง
เอาการเอางาน ขณะที่จำหอกขับรถมานั้นจรรยาหนุ่ม
มาทำหน้าที่ของเขาแล้ว จำหอกจอดรถจักรยานยนต์
แอบไว้อยู่ข้างรถเก๋งอีกฟากถนนหนึ่ง**

รถเก๋งคันนั้นเคลื่อนออกไปแล้ว จรรยาหนุ่มเห็นสมควรใบสั่งไว้กับเข็มขัด
เขาข้ามถนนมา

“สวัสดีลุงหอก” เขาเอ่ยทัก “พายังไม่สาธยายจับไป ๕ รายแล้ว” เขา
ตอบใบสั่งด้วยความภูมิใจ

จำหอกพยักหน้ารับรู้ นึกถึงคำที่ผู้บังคับบัญชาตำหนิอยู่แล้ว ๆ

“มีก็จำหอกนี่แหละ ไม่รู้จะแก้ปัญหายังไง เดือน ๆ ไม่มีผลงานเลย”

จำหอกคิดขำอยู่ในใจ เออหนอ แกย็นว่าจรรยามาตั้งแต่สมัยยังไม่มี
ไฟเขียวไฟแดง จนมาถึงยุคบังคับไฟด้วยตู้ไฟจรรยาไม่ไหวรุดตืนไม่ไยผลงาน
เสียแล้ว ผลงานต้องอยู่ที่การจับกุมตัวคนต่างหาก

“เดี๋ยวคอยดูนะ ไอ้คันนั้นโดนปรับแน่” จรรยาหนุ่มพยักหน้าตอบไปไปยังรถ
ที่กำลังเร่งแข่งมาขณะที่ไฟเหลืองเตือนให้หยุด พอรถเก๋งคันนั้นแล่นมาได้เกือบ
กึ่งกลาง ไฟแดงก็ติดวามพร้อม ๆ กับเสียงนกหวีดจากจรรยาหนุ่มดังหวีด ๆ ...ยาว

“จงใจต้อง ๑,๐๐๐ บาท” เขาบอกจำหอกก่อนจะข้ามไปเขียนใบสั่งที่ฝั่งตรงข้าม

สักครู่นี้ จราจรหนุ่มกลับข้ามมา เขายืมว่า

“ปรับนอกใบสั่งนะลุงจำ ยัดมา ๕๐๐ หมดเรื่องกัน” เขายืมสายตาสอดสายตูดที่วิ่งไปมา

แดดจัดจ้าขึ้น ชั่วโมงเร่งด่วนรถติดเป็นแถวเหยียดไกล จำหอกยื่นเชื้อขอกอยู่กลางสี่แยก ควั่นไอเสียคละคลุ้งอบอวล

จราจรหนุ่มหยิบที่ครอบกรองอากาศขึ้นสวมจุมก เขาเปิดช่องแวน्हีบแวน्हันแดดราคาแพงขึ้นสวม และหยิบสมุดใบสั่งเล่มใหม่เอี่ยมเหน็บไว้ที่เข็มขัดแทนเล่มเก่าที่เพิ่งจะฉีกใบสุดท้ายไปเมื่อสักครู

“ใกล้กำหนดส่งบ้านส่งร่นะลุงจำ ทำผลงานหน่อย” เขากะชิบบอกจำหอกแล้วไปยืนชุมนุมอยู่อีกมุมถนนหนึ่ง

แดดอ่อนแสงลงแล้ว ควั่นไอเสียยังลอยกรุ่นคละคลุ้ง ทรายบางตาลงกว่าชั่วโมงเร่งด่วน สองจราจรมีเวลาพักขา เขานั่งบนม้านั่งหลังตู้ไฟ คอยกดสวิตซ์ไฟเขียวเหลือง แดง

จำหอกล้วงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อ จราจรหนุ่มคราวลูกมองดูจำหอกนั่งอยู่ จนจำหอกหันไปทางเขา เขาจึงยืมเงื่อนๆ ส่งให้

“เอ็งยืมแปลกไวยวันนี่” จำหอกเลื่อนมือซับเหงื่อในซอกคอ “...จิตๆ พักล”

“จำอยู่วันนีวันสุดท้ายไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...” จำหอกตอบรับในลำคอ “มันเกี่ยวกับยืมจิตๆ ของแกหรือ”

“ก็เกี้ยวอยู่บ้าง”

“อ้อ...” จำหอกหัวเราะคลีผ้าซับเหงื่อคล้ำแซมสะบัดไปมาสองสามที

"ลุงจำ..."

"ทิม..."

"ถามอะไรหน่อยเถอะลุง"

"แปลกไวย เอ็งถามแปลก"

"โอ้ ลุง...ยังไม่ได้ถามเลย"

จำหอกมองหน้าจรรยาจรนุ่นครวญ

"ก็ที่เอ็งว่า ถามอะไรหน่อยเถอะลุงนั่นนะ มันถามแปลกไวย"

จรรยาจรนุ่นหัวเราะบ้าง

"จริงของลุงจำ"

"เอ็งจะถามอะไรล่ะ"

"ทำไมลุงจำไม่รู้จักจับไอ้พวกนั้นบ้าง" จรรยาจรนุ่นพยักพยับไปยังคน
ขับรถบนท้องถนน "ส่วนแบ่งก็สูงจะตายแล้ว จับเดือนหนึ่งสัก ๒๐๐ ราย
เงินเดือนแทบไม่ต้องใช้"

จำหอกพยักหน้าให้กับคำถาม แกมมองตามรถตุ๊ก ๆ ที่วิ่งปูเลง ๆ ผ่านไป

"ลุงจับไม่ลงวะ ดูตาแล้วสงสาร"

"ลุงจำก็อย่าไปมองหน้ามันสิ" จรรยาจรนุ่นลูบให้ยอคิด "ถ้ามันแต่แลตากันไป
แลตากันมาเดี๋ยวก็ใจอ่อน"

"นั่นแหละที่ลุงจับไม่ลง นัยน์ตาลุงมันไม่เทียม"

จรรยาจรนุ่นหัวเราะ และยิ้มอย่างภาคภูมิใจ เขายกมือขยับแว่นตาดำขึ้นดี

"ลุงจำ... เห็นแว่นนี้ไหม..."

"เออ ก็เห็นเอ็งใส่ทุกวัน"

"ไม่ใช่แต่ผมหรอกนะลุงจำ จรรยาคนอื่น ๆ เขาก็ใส่กัน มีก็แต่ลุงจำนี่ละมั้ง
ที่ไม่ยอมใส่"

"เออ เออ... ที่แรกลุงนึกว่ามันเป็นเครื่องแบบจรรยาจรนุ่นใหม่เสียอีก"

คำพูดของจำหอกทำเอาจรรยาจรนุ่นหัวเราะก๊าก

“แว่นดำนี่แหละลุงจำ ช่วยให้เรามั่นใจ”

“มั่นใจอะไรของเอ็งวะ”

“อ้าว” จราจรหนุ่มส่งเสียงสูง “ก็มั่นใจว่าไอพวกที่จะเสียค่าปรับมันไม่เห็นแวตาสงสารจากเราลุงจำ... ยิ่งไอพวกรถตึกๆ นี้นายนักละ โดนจับทีละก้อ โอตครวญอยู่นั่นแล้วว้ายังไม่คุ้มค่าแก๊สเลย ชินอ่อนกับมันนะ ไม่ต้องจับกันละ”

จำทองยกยืมแล้วหัวเราะ ที ที คำพูดของจราจรหนุ่มถูกเผกทีเดียว แกเองเคยเจออย่างนี้นับครั้งไม่ถ้วน ผลสุดท้ายก็ใจอ่อนทุกคราวไป

“จริงของเอ็ง” จำทองคล้อยตาม “ถ้าไม่จนมันไม่ขับตึกๆ หรือ”

“ลุงจำใจอ่อนกับมัน”

“ก็มันจนนี่หว่า”

“ผมจับทีไรนะลุงจำ มันให้ปรับนอกใบสั่งทุกที ๒๐-๓๐ บาท ดูนๆ เป็นทุนไว้ก่อน” จราจรหนุ่มเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา

เจียบกันไปครู่หนึ่ง จราจรหนุ่มก็ทำลายความเจียบขึ้น

“ผมไม่เห็นลุงจำจับใครเลย”

“ไม่รู้จะเอาข้อหาอะไร” จำทองพูดยืมๆ

“โอ้... ถมเถไปลุง” จราจรหนุ่มชะเง้อมองรถตึกๆ ที่วิ่งล้ำทางหยุด เขาเป่านกหวีดปรืดตดๆ โดดผลุงลงจากม้านั่ง ข้ามไปหารรถตึกๆ คันนั้น ชีมือให้จอดเข้าข้างทาง ตัวเองเดินรีไปหา

คนขับรถตึกๆ ยกมือไหว้ประหลกๆ ผลสุดท้ายยื่นซองพลาสติกใบซับซีให้ จราจรหนุ่มดูด้านหน้าแล้วพลิกดูด้านหลังชั่วครู่ก็ส่งใบซับซีคืน

“ดูๆ สัญญาณไฟบ้าง” เขากำชับ สายตาชำเลื่องแวบดูผู้โดยสารก่อนจะข้ามถนนกลับมายังม้านั่งหันไปยืมให้จำทอง “ยังไม่ทันตั้งข้อหาเลยมันเหน็บเงินให้ ๔๐ บาท หลังใบซับซีเลยดูไม่ออก” เขาเอามือยึดเงินลงไปในกระเป๋ากางเกงให้ลึกที่สุด

"บางทีผมเป่านกหวีดให้หยุดแล้วนะลุงจำ ยังไม่รู้เลยว่าจะต้องทำอะไร-
จรรยาหนุ่มหัวเราะ "บางคนหัวหมอนน้อยทำยิ่ง ถามเราได้ ผมคิดอะไรไม่ทราบ"

"เออ แล้วเอ็งทำอะไร" คราวนี้จำหอกหัวเราะบ้าง

"ผมบอกคุณพูดจาไม่สุภาพต่อเจ้าพนักงาน"

"เฮ้ย มีด้วยวะ"

"มิโมมิไม่รู้ ผมจะให้ไปโรงพักนะลุง" จรรยาหนุ่มหัวเราะดัง "พอเอ็งชื่อ
โรงพักนะลุง อย่างกะเห็นผิวนะแหละ มีอ้อนเสียงอ้อน ๒๐๐-๓๐๐ บาท ได้
ง่าย ๆ" เขาเล่าไปหัวเราะไป

"เอ็งเอาไปทำอะไรนักหนาวะ"

"ไ้ลุงจำ ความสุขใจ เอาไปซื้อความสุขให้ตัวเรา ลูกเรา เมียเรา ชีวิตยุค
ใหม่นะลุงจำเงินต้องมาก่อนอุดมการณ์" พูดไปแล้วเขาจึงนึกขึ้นได้ "หะ หะ
ผมไม่ได้ว่าลุงจำนะ"

"นั่นสิ พวกเอ็งถึงจับเอาจับเอา"

"ไ้ลุงจำ... จับมากส่วนแบ่งก็มาก" เขายืมเอามือตบลงไปที่สมุดใบสั่ง
"แค่กลางเดือนหมดไป ๓ เล่มแล้ว"

"ทำผลงาน..." จำหอกยิ้มอย่างคนเข้าใจชีวิต แก่ไม่ได้มีอุดมการณ์
อะไรเลยในการเป็นตำรวจจรรยา แต่มันเป็นความสุขของแก

"ทั้งผลงานทั้งเงินนะลุงจำ" รู้สึกเขาจะภูมิใจนัก "เป็นจรรยารุ่นใหม่แล้วจน
เพื่อนมันหยามเอานะ"

คำพูดของจรรยาหนุ่มลูกทำเอาจำหอกต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างผิดฝัน

"จับบ่อย ๆ นะลุง เดี่ยวบ้านก็หลุด รถเก๋งก็หลุด โทรทัศน์ แอร์ ตู้เย็น ทีวีโอ
ทั้งหลายนี่ซื้อเข้าบ้านได้เลย ชยันเป่าไ้หน้หน้อย ไม่ก็ปิกี้เห็นหน้าเห็นหลัง" เขา
ชยันนกหวีดสีคำคู่ชีพให้จำหอกดู

จำหอกนั่งชะเออตุรตุที่วิ่งไปมา แก้มสองข้างของแกดูยึดและห้อยย้อย

วันเวลาของการเป็นตำรวจจราจรที่เป่าแตรนกหวีดมีส่วนทำให้แก้มแกเป็นแก้มที่พิเศษกว่าแก้มใคร ๆ

ชั่วโมงเร่งด่วนยามเป็นเริ่มต้นอีกครั้ง จราจรหนุ่มยังคงทำหน้าที่ของเขาอย่างเข้มแข็ง วันนี้ทั้งวันเขาเขียนใบสั่งมือเป็นระวิง

“มันเป็นความสุขนะสุด” เขาบอกจำหงอกขณะกลับมาเอาสมุดใบสั่งเล่มใหม่รถยนต์ติดยาวเหยียดไปไกลลิบ ๆ จราจรหนุ่มเขียนใบสั่งรถคันแล้วคันเล่าอยู่ริมถนนกลางสี่แยก จราจรแกยืนเป่านกหวีดแก้มโป่งเร่งเร้าให้รถที่จะเลี้ยวรถทางตรงอย่ามัวอืดอาด มือที่เคยโบกรัวให้สัญญาณรุดผ่านอย่างอ่อนช้อยเมื่อ ๒๐-๓๐ ปีก่อน บัดนี้กลายเป็นมือที่กวักร็วและโบกเร่ง กระชั้นเข้ากับเสียงนกหวีดอย่างเร่งรีบ

จำหงอกปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็งจนพลบค่ำ แสงไฟหน้ารถส่องสว่างเป็นทางยาว ยามมองท้ายรถแสงสีแดงคูพราวติดกันเป็นทิวแถวนานหลายชั่วโมง

จราจรหนุ่มยังไม่ยอมถอดแว่นตาดำ เขาวิ่งมาหาจำหงอก

“สุดจ๋า...ขอยืมสมุดใบสั่งหน่อยเถอะ” เขามองที่เอวจำหงอก ท่าทางเร่งร้อน จำหงอกเอามือจับใบสั่งที่เหน็บห้อยไว้กับเข็มขัด สมุดใบสั่งนั้นคร่ำคร่ำและคล้ำหม่นด้วยละอองดำของควันรถ ปกสีน้ำตาลหมองรุ่มซาดไปบางส่วน มันยังไม่เคยได้ใช้เลย

“อย่าเลย...” จำหงอกยิ้มอารมณ์ดี

จราจรหนุ่มชะงักเก่า เขามองหน้าจำหงอก

“ไ้สุดจ๋า นึกถึงความสุขสิ ความสุขของเรา ของเมียเรา ลูกเรา... ขอเถอะคันสุดท้ายแล้ว” เขาทำท่าจะก้าวเข้ามาหาจำหงอกอีก

“ความสุขอะไระ” จ๋านงอกหัวเราะสบายอกสบายใจ
“ก็ที่ข้าทำอยู่นี้มันไม่ใช่ความสุขหรือไงเล่า” แก้วหัวเราะ
เสียงดัง เดินไปที่มอเตอร์ไซด์เก่าๆ ขับเคลื่อนแทรกไป
กับรถบนท้องถนน ปสกอกแขนจากรสสีขาวของแกต้อง
แสงไฟหน้าจากรถคันหลังดูสว่างเรืองไปตามถนนราว
กับทางช้างเผือกในคืนฟ้ามืด

คืนทรง

ฝนพรำมาแต่หัวค่ำแล้ว นาน ๆ ก็เข้าสู่มากราวใหญ่ แล้วก็กลับไปโปรยสายปรอยพราว ๆ อย่างบางเบา

หยดน้ำฝนไหลจากชายคากระทบบดินดั่งเปาะแปะ เปาะแปะ เสียงจิ้งหรีด จากพงหญ้าริมบ้านจัดสรรกริดบิก กริด กริด ท่ามกลางเสียงเปาะแปะของหยดน้ำฝน

แสงไฟฟ้าจากเสาสูงของถนนในหมู่บ้าน สาดแสงสลัวอ่อนจางกระทบบไม้ ที่ริมรั้วคูทึบทึม สายฝนบางเบาสาดสายผ่านแสงไฟฟาลงมาเป็นม่านพลั่ว

ชายวัยกลางคนนั่งมองสายฝนอ่อนบางเบา นั้นอย่างครุ่นคำนึง นาน ๆ ก็ถอนหายใจยาวคล้ายคนเหนื่อยอ่อน ลูกและเมียของเขาหลับไปนานแล้ว เหลืออยู่เพียงเขาที่นั่งฟังเสียงอ้ออ่างสลับกับแมลงกลางคืนอยู่เดียวดาย

“จะเอาไฉนละ” ความคิดของเขาสับสน

คิดถึงเหตุการณ์เมื่อกลางวันแล้วยิ่งถอนใจยาว เจ้าสัว เกียรติศักดิ์ พงษ์สิทธิ์ประชาไทย ให้คนขับรถมารับไป กินอาหารหรูในโรงแรมชั้นหนึ่งของจังหวัด

“เต็มทีเลยคุณกิติ สิ่งที่ดีที่สุด แพงที่สุดมาเลย อาหารจีนนี่โครั่มรส แล้วเชื่อว่าโชคดีที่สุดในโลกเชียวละ” เจ้าสัวหัวเราะเสียงดัง

หญิงสาวที่ช่วยบริการสวมชุดสีเขียวอ่อน ยาวกรอมเท้า แต่ด้านข้างนั้นผ่า ยาวเลยขึ้นมาเกือบถึงสะโพก เวลาเธอก้าวเดินผิวเนียนขาวอวดสายตาท่าทวย

“ดูแลคุณกิติเป็นพิเศษนะ แยกของผม” เจ้าสัวบอกหญิงสาว

กลิ่นน้ำหอมอ่อนจาง ทำให้จิตใจของเขาคึกคัก รอยยิ้มสดใสของหญิงสาว ทำให้เขามีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างประหลาด

อาหารค่อย ๆ ทยอยมา กลิ่นของมันยั่วน้ำลายเต็มกระพุ้งแก้ม

“เยอะเยอะเกินไปมั้งครับท่านเจ้าสัว”

“เอาน่า...นาน ๆ ได้พบกันที สามคนเรานี้กินให้หมดก็แล้วกัน” เขาหยิบเห็ดหอมผัดน้ำมันดอกโตให้กิติ แล้วหันไปบอกเลขาส่วนตัวอีกคนให้ลิ้มลอง

หญิงสาวที่ช่วยบริการดูแลก็อย่างใกล้ชิด กลืนหอมและความสวยงามของหน้าตาทำให้เขาเกิดความรู้สึกคล้ายจะอยู่บนสวรรค์

“คุณกิติรู้ไหม” เจ้าสัวอารมณ์ดี “จีนนี้มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน จักรพรรดิแต่ละองค์นี้เสวยอาหารชั้นเลิศของโลกทั้งนั้น บรรดาพ่อครัวจะคิดค้นสูตรพิสดารมาถวายจักรพรรดิอยู่เรื่อย ๆ พอสิ้นยุคจักรพรรดิสูตรลับอาหารตำรับฮ่องเต้ก็เผยแพร่สู่ประชาชน ล้วนแต่ชั้นยอดทั้งนั้นเลยคุณเอ๊ย” พูดจบเขาหยิบโถพุดลามตักกลืนด้วยความอร่อย

อืมข้าวแล้ว อาหารหวานแปลก ๆ ก็ตามมา กิติพยายามลิ้มลองหลาย ๆ อย่างเพื่อรู้รสชาติ แต่ท้องของเขาก็เล็กเกินกว่าจะลิ้มลองได้หมด

“เอาอีกน้า คุณกิติ”

“ไม่ไหวละครับ พุงกางแล้ว” เขาหัวเราะเบา ๆ

เสียงเพลงจีนสากลแว่วอยู่แผ่วเบา บรรยาภาศในห้องดูรื่นรมย์ หญิงสาวเติมน้ำให้กับทุก ๆ คนแล้วเดินออกไป

“ได้ข่าวว่าคุณกิตียังผ่อนบ้านผ่อนรถอยู่หรือครับ” เจ้าสัวเริ่มด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เอ่อ...ครับ”

“เหลืออีกหลายตั้งค์ไหมล่ะ”

“ก็ไม่เท่าไรหรอกครับ เป็นบ้านเก่า รถก็รถเก่า”

เจ้าสัวพยักหน้ายิ้มจนตาหยี

“คนเขาถือกันว่า คุณกิติเป็นข้าราชการตัวอย่างที่มีความซื่อสัตย์ ผมเองก็แอบชื่นชม และก็ให้เลขาไปสืบประวัติคุณแล้ว คุณกิติเป็นข้าราชการที่น่านับถือจริง ๆ”

“เอ้อ...ก็ทำไปตามหน้าที่เท่านั้นครับท่าน”

“คนดีนะ คุณกิติเอ๊ย...ตกว่าไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้หรือ”

“ขอบพระคุณครับ”

“ผมนะว่าไปแล้ว ก็เป็นคนมีเงินมีทองมากพอสมควร เห็นใครทำดีก็อยากสนับสนุน” เจ้าสัวหัวเราะ เขาเลื่อนแก้วน้ำเป็นออกไป หยิบถ้วยชาจีนขึ้นมาจิบ กิติรู้สึกเคอะเขินที่ได้รับคำชมต่อหน้า เขานั่งขมเขื่อน ๆ

“เจ้ารณกระปองเก่า ๆ นั้นเอาไปปลุกสระระแห่นดีกว่า” เจ้าสัวหัวเราะเสียงดัง “ได้ข่าวว่าเข้า ๆ ต้องเกณฑ์ลูกเมียช่วยกันเข็น จึงจะติด เข็น ๆ ก็ต้องอาศัยลูกน้องดันเพื่อสตาร์ท ยี่ห้อเข้าเข็นเข็นคันนี้ไม่ไหวมั้ครับ ผมจะถอยป้ายแดงให้สักคันดีกว่า”

“โอ๊ะ...อย่าดีกว่าครับท่าน ผมไม่มีปัญญาส่งหรือครับ”

“เอาเถอะน่า จะถอยเงินสดเลย คุณกิติจะได้เอาไปใช้ส่งลูกเมียไปทำงาน ไร่รดเข้าเข็นเข็นคันสี่วนซ่อมมะไม่สมกับข้าราชการดี ๆ อย่างคุณกิติหรือครับ” เจ้าสัวพูดถึงการซื้อรถยนต์เหมือนกับการซื้อรถพลสตักเด็กเล่น “บ้านช่องของคุณกิตินั้นผมจะช่วยเอาออกจากธนาคารให้ก็แล้วกันนะครับ”

กิติกลืนน้ำลาย เขารู้สึกอึดอัด

“ผมรู้ว่าคุณกิติอึดอัดใจ คงระแวงว่าผมจะเอาประโยชน์อะไรจากคุณกิติกระมัง” เจ้าสัวพูดตรงรากับว่ามีดาวเศษมองทะลุเข้าไปถึงความคิดของคุณกิติ

“เอ้อ...ผมไม่ได้เดือดร้อนอะไรหรือครับ”

“คุณกิติไม่เดือดร้อน แต่ผมเดือดร้อน” เจ้าสัวพูดจริงจัง “มืออย่างที่ไหน ข้าราชการดี ๆ อย่างนี้ต้องเป็นหนี้เรื่องบ้านเรื่องรถ ผมไม่เห็นราชการมาดูแลอะไรเลย... เอาเถอะผมอยากช่วยจริง ๆ ไม่ได้หวังเหรียญตราจากใครหรือ ผมมีเงินเยอะแยะ อยากทำความดีบ้างเท่านั้นแหละครับ ลูก ๆ ของคุณกิตินี้ก็เหมือนกัน ผมจะตั้งเป็นทุนการศึกษาไว้ให้ มีคนดีแล้วไม่สนับสนุนจะไปสนับสนุนใครเล่าครับ” เจ้าสัวหัวเราะลั่นท้อง

“เอ้อ...” กิติไม่ต้องการรับการช่วยเหลือ แต่เขากำลังหาทางปฏิเสธอย่างไรให้นุ่มนวลเท่านั้น

“คุณกำลังจะบอกว่าไม่ขอรับการช่วยเหลือใช่ไหมล่ะ” เจ้าสัวหัวร่อดังขึ้นไปอีก “เดอน่า...ไม่มีอะไรผูกพันกันหรอก ผมจะทำความดีให้คนดี ๆ บ้างอย่าขัดเสียน่า”

หยาดน้ำฝนจากสายคาหยดกระทบดินดังเปาะแปะ เปาะแปะ ชายวัยกลางคนถอนใจเฮือกยาวอีกครั้ง เจ้าสัวเกียรติศักดิ์มีกิจการต่าง ๆ มากมายในจังหวัด ทั้งการก่อสร้าง ห้างอาหาร กิจการสถานเริงรมย์ต่าง ๆ

การเลี้ยงข้าว และเสนอให้การช่วยเหลือเขามากมายเช่นนี้ คงจะไม่ใช่การอยากจะทำความดีให้กับข้าราชการดี ๆ อย่างธรรมดาเสียแล้ว

เขาสงสัยอยู่เหมือนกันว่า ถ้าเขาเป็นเพียงข้าราชการดี ๆ ธรรมดาเหมือนข้าราชการอีกหลายคน แต่ไร้อำนาจในการเซ็นอนุญาต อนุมัติ การก่อสร้างและการต่อเติมอาคารต่าง ๆ แล้ว เจ้าสัวผู้มีชื่อเสียงของจังหวัด จะมีน้ำใจต่อเขามากมายอย่างนี้ไหมหนอ!

ยิ่งเจ้าสัวแสดงความใจกว้าง โอบเอื้ออารีต่อเขามากเป็นพิเศษเท่าไร เขายังต้องไตร่ตรองอย่างถ่วงถ้มนั่น คนที่แสลงพูดไพเราะแสดงน้ำใจกว้างขวางเพื่อให้เป็นที่รักและนับถือของบุคคลทั่วไปนั้น คนเหล่านี้มักขาดเมตตาธรรมและคุณธรรมอย่างแท้จริง

นี่ถ้าเขาเพียงแต่ออกปากรับข้อเสนอวันนี้ เขาก็คงจะเป็นอีกคนหนึ่งที่ช่วยเหลือคนไร้คุณธรรมด้วยการเซ็นอนุญาตเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้กับเจ้าสัวเกียรติศักดิ์ต่อไปในวันหน้า

กิติรู้สึกว่าการไปกินข้าวกับเจ้าสัววันนี้ ทำให้ความดีของเขาถูกทะเลาะให้

แหวกไปบ้างเล็กน้อย แต่ไม่เป็นไรหรอกเขาจะเพียรสร้างความดีขึ้นมาเต็มให้มันเต็ม
อยู่เหมือนเดิม

ฝนหยุดตก เขาค่อยๆ เอนกายลงข้างลูกและเมีย คำว่า คุณค่าความเป็น
มนุษย์ทำให้เขารู้สึกเป็นสุขกว่าการที่จะได้รับการช่วยเหลือด้านเงินทองจากผู้อื่น
เขามั่นใจว่าความสุขที่แท้ไม่อาจซื้อหาได้ด้วยเงินตรา

“อยู่บ้านเก่าๆ มีรถกระบะปอง เข้าเข็น เข็นคัน สี่วันซ่อมไปก่อนเถิดนะลูกเอ๊ย”
เขาคิดในใจและหลับลงพร้อมรอยยิ้มของคนที่เป็นสุขอย่างแท้จริง

**มันเป็นดินทรนงอีกดินหนึ่งในศักดิ์ศรีของความเป็น
มนุษย์ผู้ողงการ**

สุขของเม้ง

"ไม่ไหวเว้ย...มีแต่ข้าวหุงจืดคอรัปชั่น" จากหรือชื่อเต็ม ๆ ว่า บางจาก สันติระชะอ่อนระอา เขาเดินไปพร้อมกับ เหลือบตาตุการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ติดโชว์ไว้หน้าร้านขายหนังสือ

"บ้านเมืองกำลังพัฒนาทุกอย่างแหละ" บุญท่มยกโทรศัพท์มือถือขึ้นกดหมายเลข "ระบบทุนนิยมโง่เพื่อน มือใครยาวสาวได้สาวเอา"

บางจากกำลังจะพูดต่อ ก็พอดีบุญท่มกำลังพูดโทรศัพท์

"เม้ง หรือ! นี่บุญท่มนะเพื่อน...เฮ้ย มากินข้าวเลี้ยงฉลองเจ้าคุณจากมัน หน่อย...ร้านอาหารริมน้ำเจ้าพระยานะเพื่อน....เออ...เออ...จะคอย"

"เม้งไหน" จากหันไปถาม

"ก็เจ้ามนตริโง่ เจ้าเม้งแคะตัวเดียว ๆ ที่ทะเลาะกัน หน่อยนะ"

"อ้อ...เออ...เออ จำได้แล้ว...เดี๋ยวนี้มันเลิกทะเลาะหรือยัง"

"เลิกแล้ว มันเป็นผู้จัดการบริษัทร่ำรวยวัสดุ แต่งตัวโก้ แต่ยังเตี้ยเหมือนเดิม"

บุญท่มหัวเราะ

พนักงานต้อนรับโค้งนอบน้อม

"น้องชาย รถที่จอดเกือบถึงปากซอยโน้น สิ่งเล็กคูให้ที" บุญท่มส่งเบิ่งค์ ร้อยให้พนักงานต้อนรับคนนั้น คราวนี้เขาโค้งจนหมวกหลุดกระเด็น

"รวยจริงเว้ยเพื่อน" จากกระเช้า

"ตุรกีจมีขึ้นมิลง ตอนขึ้นก็เอื้อเพื่อกันไป" บุญท่มยกมือทักทายพนักงานต้อนรับสาวอย่างคุ้นเคย "ขอริมน้ำสามที"

"เชิญค่ะ" พนักงานต้อนรับสาวเดินนำหน้าสองหนุ่ม

บอดติกสูงบังดวงตะวันตั้งแต่ยังไม่เย็นมากนัก ลมแม่น้ำพัดพรูขึ้นใจ เรือด่วนเจ้าพระยารับคนเพียบแปล้แล่นฉิว

ผ่านไป เรือโยงทรายเร่งเครื่องลั่นแม่น้ำ แต่เรือก็ยังแล่น อืดอาด

เรือหางยาวแล่นฉิวน้ำแตกกระจายเป็นฟองฝอย ทำให้เรือขาย
ปลาหมึกอย่างต้องเบนหัวเรือรับคลื่นที่กำลังถล่มเข้ามาหา

"คนแน่นไปหมดทั้งรถทั้งเรือ" บุญท่มค่อย ๆ ดึงเมี่ยงนกห่อด้วยใบชะพลู
ม้วนกินอย่างอ่อย "ดื่มเหล้าเสียหน่อยเถอะน่า" เขาบอกจาก

"น้ำส้มนี้แหละดีแล้ว"

"เจ้านายเป็นไงบ้าง" บุญท่มวกมาคุยถึงเจ้านายของบางจาก "ข่าวเขาว่า
ตงฉินนักหรือ"

"อือ!" จากพยักหน้ารับคำ "ทั่วแต่จาน"

บุญท่มมองหน้าจาก แล้วก็หัวเราะ

"ถ้าจะจริง ดูแกโทรม ๆ ไป" เขาหัวเราะ "ราชการเขาให้ทำงานอาทิตย์ละ
๕ วัน สดสัปดาห์จะทำ ๗ วันเต็ม ๆ"

"อือ"

"เฮ้ย! พุดจริงหรือเล่น"

"จริง ๆ" จากหัวเราะบ้าง "อธิบดีเราทำงานไม่มีวันหยุดหรอกเพื่อน"

"แกเป็นคนหรือเป็นหุ่นยนต์วะนั่น"

"คน...คนแน่ ๆ เลย"

"ประเทศไทยมีข้าราชการอย่างนี้ด้วยหรือ"

"ก็เล่าให้ฟังอยู่นี่ไง"

"โฮ! พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระเจ้า รวมเจ้าแม่กวนอิมด้วยเอ้า
ลูกข้างไม่อยากจะเชื่อเลย"

"ไม่อยากจะเชื่ออะไรพ่อบุญท่ม" เสียงเล็ก ๆ แทรกขึ้นจนสองคนสะดุ้ง

"อ้าว! ไฉ่...เอ๊ย ผู้จัดการ เม็ง...มา...มา...นั่ง...นั่ง"

"จาก...จำเราได้หรือเปล่า" เม็งมองจากด้วยใบหน้าที่ทะเล้นนิด ๆ "ขอโทษนะ"

เพื่อน วันนี้อยู่จะเท่าไรไปหน่อย- เขาก็มุดเสื้อและเนคไทลายสะกดตา

"เสื้อผ้านี้คงแดงมาก" บุญท่มเอื้อมมือไปจับเนื้อผ้า

"อ้อ! ของนอก...ของนอก"

"หน้าเอ็งก็นอกกะไว้ย เม้ง"

"คล้ายไมเคิล แจกสันไหม" เม้งทำท่าเหมือนราชาเพลงป๊อปชื่อก้องโลก
-หึ-

"อ้าว!"

"นอกนั่นนอกนั่น...แต่อกคอก"

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า" เม้งหัวเราะถูกใจ เขายังเป็นเม้งคนเดิมที่ร่าเริงอยู่เสมอ

"รุ่นเรานี้ มีนายคนเดียวมั่งจาก ที่รับราชการ"

"คงจะใช่... ก็ดูนายสองคนนี่สิเป็นเสียกันหมดแล้ว"

"ถ้าเสียจริง ๆ ต้องบุญท่มโน้น ค้าทั้งที่ดิน สื่อเครื่องมือชุดทดลอง
วิทยาศาสตร์...สั่งจากจีนแดง แต่ปั้มเมตอิน ยู เอส เอ...กำโหมหาคาส"

"วัสดุการศึกษาสิ้อก็เกิดว่า สั่งจากตลาดโบ๊เบ๊ แต่ปั้มเมตอิน อิงแลนด์
รวยหนักกว่าเราไปอีก"

สองคนหัวเราะเสียงดัง บุญจากกลืนน้ำลายลงคอ

"เฮ้ย! ที่กระทรวงเราซื้อของจากนายสองคนนี่ แสดงว่าโดนต้มเปื้อยเลย
สินี-

"ใครบอกว่าต้ม" เม้งหัวเราะจนน้ำตาไหล

"เขาเรียกตุ๋นเว้ยตุ๋น...รู้จักไหมตุ๋นจนยุ่นะ"

"บาป...บาปหนาแท้ ๆ พวกเอ็ง"

"ก็ข้าราชการยังไม่กลัวบาปแล้วพ่อค้าจะกลัวทำไมเล่าเพื่อน"

"พวกเอ็งไม่มีคุณธรรมเลยนี่หว่า" จากต่อว่าเพื่อน

"ขนาดข้าราชการยังไม่มีความคุณธรรม แล้วพ่อค้าจะมีได้ยังไงเล่า"

"อ้าว!" บุญท่มมองออกไปกลางน้ำเจ้าพระยา "พูดจริง ๆ นะเพื่อน เรา

ติดต่อยาการเจ้าหน้าที่บางคนก็ขอส่วนแบ่ง หลายคนก็หลายส่วนแบ่ง เราก็จำเป็นต้องบวกราคาของ ลดคุณภาพให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะต่ำได้ เพื่อเอาเงินไปฟาดหัวข้าราชการ-

บุญจากสะดุ้ง

"เอ้อ! เราหมายถึงข้าราชการที่เห็นแก่ได้บางคนเท่านั้นนะเพื่อน"

เสียงเรือโย่งส่งเสียงดังลากจูงเรือทรายแทบจะมุดน้ำอัดอาดไปอย่างเอียงข้า

"เราอ่านข่าวรัฐมนตรีเอาจริงกับพวกทุจริต อ่านข่าวปลัดกระทรวงจัดหาเงินทุนช่วยการศึกษา เลี้ยงอาหารกลางวันเด็กทั้งจังหวัดทั่วประเทศ อ่านข่าวมีคนไม่แยแสเงินใต้โต๊ะอย่างเจ้านายของแก มันทำให้เราสบายใจ" เม้งเหมือนจะระบายความอัดอั้นตันใจที่มีอยู่ให้เพื่อนฟัง "พอรู้ว่าเพื่อนเป็นหน้าห้องของผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรม เราก็ตีใจ เมื่อก่อนไม่กล้าไปเยี่ยมนายหрок เดียวเพื่อนจะถูกมองว่าคบพ้อค้าเพื่อหาเศษหาเลย...โอ้! พ้อค้าก็เป็นคนเหมือนคนอื่นนั่นแหละ มีชีวิตมีจิตใจกลัวเรื่องบาปเหมือนกัน ถ้าติดต่อกันตรงๆ ใครจะอยากคดอยากโกง" เม้งเหมือนมีความสุขที่ได้ระบายหลายสิ่งหลายอย่างออกมา

บางจากนั่งคิด จริตสินะคนเราถ้าไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบก่อนก็ยอมไม่คิดเอารัดเอาเปรียบคนอื่นเพื่อเป็นการแก้แค้น

"ก็นายไปให้เขาทำมาละ" จากตูดน้ำสั้หมดแก้ว

"อ้าว!- บุญทุมกับเม้งร้องออกมาพร้อมกัน

"ถ้าไม่ให้เจ้าหน้าที่ก็โยกโย้ อ้าวระเบียบโน้นระเบียบนี้ ผลสุดท้ายใครให้คำตอบแทนตีกวาก็แอบเปิดเผยข้อมูลให้กับคนนั้น พ้อค้าตีๆ เจิงกันไปที่รายแล้ว" เม้งหัวเราะขึ้นๆ "เมื่อเราเห็นอย่างนั้นเราก็เอามั้ง มันให้คำตอบแทนร้อยละห้า เราให้ร้อยละเจ็ด ถ้ามันให้ร้อยละสิบ เราให้มันร้อยละสิบห้า เกทับกัน แล้วค่อยมาบวกราคาที่หลัง ลดคุณภาพกันที่หลัง ถึงใจพ้อค้าไม่ขาดทุนอยู่แล้ว" คราวนี้บุญทุมหัวเราะจนน้ำตาไหล

"บางคนนะติดคำขวัญของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

ไว้หลังโต๊ะตัวเบ้อเริ่มไว้เยอะเยอะว่า

โกธชาติ โกธแผ่นดิน เป็นมลทินแก่วงศ์ตระกูล

คนดีของชาติ อย่าใช้อำนาจทุจริต

การฉ้อราษฎร์บังหลวง คือตัวถ่วงการพัฒนา

รักแผ่นดินถิ่นเกิด หยุคเกิดการโกงกิน

รักลูกหลาน รักชาติ อย่าฉ้อราษฎร์บังหลวง

ชาติจะอยู่รอด เมื่อปลอดคอร์รัปชัน

นายเห็นไหมค่าขวัญเดือนสตือออกสวดยหู่ แต่คนเหล่านีกลับเอามาเป็นเครื่องมือ
แสดงว่า ตนเองเป็นคนซื่อสัตย์ จึงกล่าติดค่าขวัญนี้ จาก...นายเชื่อไหมคนไหนที่ติด
ค่าขวัญไอ้ວຸດມາກທີ່ສຸດ ไอ้คนนั้นแหละโกงกินที่สุด ละโมบที่สุด"

บางจากรู้สึกหตุหู่ นี่คนเราเห็นเงินเป็นพระเจ้า จนลืมศักดิ์ศรีของความเป็น
คนกันหมดแล้วหรือ

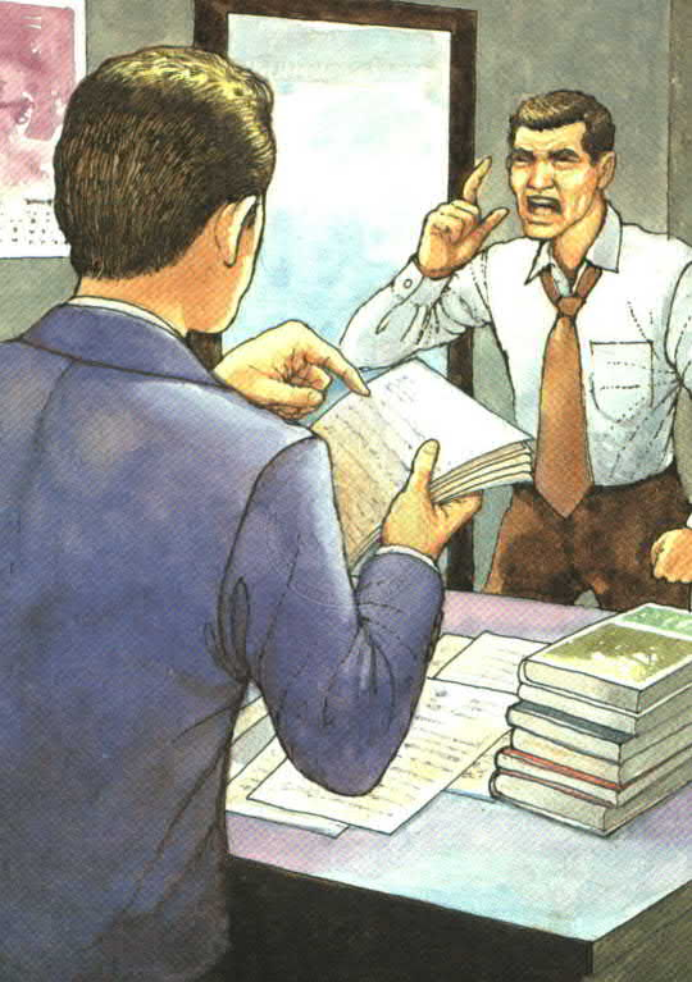
"พูดจริง ๆ นะเพื่อน" เม้งเอ่ยขึ้นบ้าง "ไอ้เงินที่เราให้ข้าราชการมักได้
บางคนนะ เราคิดเสียว่ามันเป็นค่าอาหารสุนัขที่บ้านของเราตัวหนึ่งเท่านั้น"

จากหันไปสั่งนำส้มอีกแก้วหนึ่ง

"เออตินะที่รัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี หันมาปราบทุจริตคอร์รัปชัน
กันอย่างจริงจัง จัง ๆ ถ้าตัวใหญ่ไม่กิน ตัวเล็กไม่กล้าหืออะไร" บุญท่อมจะดูมี
ความสุข "ปราชญ์จีนอย่างขงจื้อเคยกล่าวว่า **ยกผู้ที่ซื่อตรงขึ้นมาอยู่
เหนือผู้คดโกง ใคร ๆ ก็เชื่อฟัง ยกผู้คดโกงขึ้นมาอยู่เหนือ
ผู้ซื่อตรง ใคร ๆ ก็ไม่เชื่อฟัง** เจ้านายของจากทำดีแล้ว"

"เราลืตกว่าจะได้เลี้ยงสุนัขพันธุ์กักบังตัวเสียอีก" เม้งเรียกเด็กบริการ
มาสั่งอาหารเพิ่ม "ขอให้รัฐมนตรี ปลัดกระทรวง และอธิบดีที่ไม่คอร์รัปชันจงเจริญ"
เม้งตะโกนเสียงดัง คนในร้านอาหารหันมามองแล้วยิ้มให้กัน

ใคร ๆ อาจจะคิดว่าเม้งเมา แต่บางจากรู้ดีว่าเม้งไม่ได้เมาหรอก เขากำลัง
มีความสุขที่จะได้ทำความดีต่างหาก

นกน้อยตัวนั้นมีสีดำ

หัวหน้ากองบรรณาธิการเขม้นมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ เบื้องหน้าด้วยความรู้สึกขุ่นมัว แม้เขาจะพยายาม ช้อนเร็นอารมณ์เชิงขังไว้ในส่วนลึกสักปานใด ก็ช้อนได้ ไม่สนิทนัก อารมณ์พลุ่งพล่านของเขาถูกขัดขวางภายใน ให้ฉายฉานออกทางสีหน้าและสายตา เขาพยายาม เก็บมันแล้ว แต่แรงขับเคลื่อนของเนินรุนแรงนักพุลุ่งรวร น้ำพุร้อน

สองคนสองวัยนั่งประจัญหน้ากัน คนหนึ่งโบหน้าย่นจิบราวผ้ายับ นัยน์ตา เริ่มฝ้าขุ่น ผมสีเงินดอกหญ้าแซมเกลื่อนศีรษะ

ชายหนุ่มยังหนุ่มอยู่ ประกายตาเจิดจรัส มาดมันเหมือนดังประจุกกระแส ไฟฟาร้อนเต็มแน่นไปทุกส่วนของร่างกาย

หัวหน้ากองบรรณาธิการนั่งอยู่บนเก้าอี้นวมหย่อนนุ่ม เขาหม่นมันไปมาช้า ๆ ตามวิสัยของคนเป็นนาย แต่เมื่อสายตาเลียบไปเห็นนวนิยายเรื่อง “นกน้อยตัวนั้นมีสีดำ” แล้วเขาก็พอคอดเคาได้ว่า นวนิยายที่เขาเขียนคงเป็นต้นเหตุทั้งมวลที่ทำให้ ต้องมานั่งประจัญหน้ากับหัวหน้าในเวลานี้

หัวหน้ากองบรรณาธิการหม่นแก้อี้อช้า ๆ อย่างครุ่นคำนึง เขาพยายามดับ ความรู้สึกร่าร้อน คิดหาถ้อยคำเหมาะ ๆ ที่จะพูดกับลูกน้องหนุ่ม แต่เนื้อความ ในนวนิยาย “นกน้อยตัวนั้นมีสีดำ” คอยผลักอารมณ์ที่จวนสงบให้คุโชนขึ้นมาอีก

เขาหยุดหม่นแก้อีกะทันหัน สบสายตากับชายหนุ่มด้วยสายตาของคนเป็น นาย

“ผมอ่านนิยายของคุณแล้ว” เขาพูดหายใจยาว แล้วผ่อนระบายหัวนสัน

"ในฐานะที่เป็นนายคุณ ผมไม่สบายใจ" เขาเน้นเสียงตรงคำว่า นาย ค่อนข้างดัง
 สายตาที่พยายามบังคับให้อยู่ในความควบคุมเริ่มกว้างขึ้น

ชายหนุ่มยังคงสงบนิ่ง พยายามปะติดปะต่อเรื่องราวด้วยความสับสนกับ
 อารมณ์ระอุร้อนของผู้เป็นนาย

หัวหน้ากองบรรณาธิการจุดบุหรี่สูบ เขายึดควันเข้าไปนิ่งนาน ก่อนจะ
 ระบายควันสีขาวหม่นออกมาคละคลุ้ง

"เราเป็นนักหนังสือพิมพ์ ควรระมัดระวังไว้บ้าง" เขาย้ำ

ชายหนุ่มนึกถึงนวนิยาย "นกน้อยตัวนั้นมีสีดำ" ที่ตีแผ่ชีวิตนักหนังสือพิมพ์
 ผู้รู้อุดมการณ์กลุ่มหนึ่งที่ไขปลายปากกา และหน้ากระดาษบิดเบือน ทำลายล้าง
 ชีวิตบริสุทธิ์หลากหลายให้เป็นดำ เพื่อต่อรองกับสิ่งตอบแทนในการละเว้นนำเสนอ
 เรื่องราวบางอย่างของคนบางกลุ่มผ่านปลายปากกาสดๆ ของพวกเขา

เรื่องราวหักมุมจบลงตรงที่เขาชี้ให้เห็นว่า ถ้านักข่าวเปรียบเสมือนฝูงนก
 ที่มีสีสันบริสุทธิ์ หากแต่กลายมาเป็นสีดำได้ก็เพราะหัวหน้าฝูงนกตัวหนึ่งเป็นผู้
 หยิบยืมสีดำนั้นป้ายทาจนฝูงนกทั้งฝูงกลายเป็นสีดำ

หัวหน้าฝูงนกสีดำตัวนั้น เขາหมายถึงหัวหน้ากองบรรณาธิการ ผู้
 คร่ำหวอดคนหนึ่ง

เขาจบเรื่องราวเพื่อรังสติเพื่อนพ้องที่กำลังหลงใหลกลืนอำนาจจากน้ำหมึก
 และนำเงินที่ไหลบ่ามากกว่าเงินเดือนจากวิชาชีพที่ก้าวเดินเข้ามาอย่างคนอหังการ
 เรื่องจบลงเพียงนี้ ชายหนุ่มไม่เห็นว่หัวหน้าจะต้องพุ่มพวยไปทำไม

"คุณฟังหรือเปล่า?" หัวหน้ากระแทกเสียง จนชายหนุ่มหลุดออกจากห้วง
 คำนึง

เขาพยักหน้าแทนคำตอบ

"คุณตีแผ่เรื่องโกสัตัวเกินไป" เสียงหัวหน้ากร้าวแข็ง

"คุณพูดถึงความไม่ถูกต้องในวงการได้ยังไง คุณเป็นนักหนังสือพิมพ์
 คุณลืมแล้วหรือ?"

“ทำไมครับ?”

“ทำไมครับ?” หัวหน้าวัดเสียงสูงลั่นห้วน ชยัตถ์บุหรีลงยั้งที่เขี้ยวแรง
ขุ่นซึ้ง “ถามได้ว่าทำไม-เฮอะ-”

“ผมถามจริง ๆ ครับ ว่าทำไม?”

“คุณเป็นนักหนังสือพิมพ์ ควรไตร่ตรองให้ดี คุณจำไว้ คุณไม่มีสิทธิ์พูดถึง
ความไม่ถูกต้องของพวกเขา” หัวหน้านั่งมองชายหนุ่มด้วยสายตาสาบกับ “หากคุณอยาก
เขียน อยากพูดอะไร... โน่น รอให้คุณเกษียณอายุจากการเป็นนักข่าวประจำเสียก่อน”

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ เขาคิดคำนวณวันเวลาที่ต้องอยู่ในอาชีพก็อีก
เกือบสามสิบปี เขาจะต้องคงความคิดของเขาเอาไว้ยาวนานเพียงนั้นเทียวหรือ จะให้
เขาเป็นเหมือนนักหนังสือพิมพ์อาวุโสที่มีตำแหน่งใหญ่โตในกองบรรณาธิการ
ทั้งหลายหรือไร ที่รู้เห็นความถูกต้องผิดในการมาตลอดอายุขัย แต่ไม่กล้าแย้งพราย
สิ่งใดออกมาให้กระทบผู้คนในวงการ ทำให้ผู้คนเปรียบเปรยเจ็บร้าวว่าแมลงวัน
ข่มไม่ตอมแมลงวันด้วยกัน

ชายหนุ่มคิดว่ามันไม่มีประโยชน์ใดเลยกับการละเลยเช่นนั้น เป็นเยี่ยงอย่าง
ของความขลาดกลัว และการเอาตัวรอดที่น่าละอายนัก ทำให้เห็นว่าความอหังการ
ที่ควรมีนั้นแท้แล้วเป็นเพียงภาพลวงตาของประชาชน ผลประโยชน์กลายเป็นเครื่อง
พันนาการอันหนักอึ้งที่ปิดปากให้หนึ่งสนิท ปิดตาให้มืดบอด และกักขังความคิด
ให้ต้องซ่อนเร้นอยู่ราวกับทาสที่ปล่อยไม่ไป

ชายหนุ่มมองหัวหน้าที่ของเขา ราวจะค้นหาบางสิ่งบางอย่างในอดีตที่ผ่านมา
อดีตของชายคนนี้เป็นนักหนังสือพิมพ์ผู้เกรียงไกร คือนักคิดนักเขียนคารมกล้าที่
พาดพิงกับความไม่ถูกต้องในสังคมมากกว่าคนอื่นชีวิต ข้อเขียนของเขากรุ่นคุไป
ด้วยอุดมการณ์ ทุกถ้อยความที่พาดเบี่ยงลงบนแผ่นกระดาษ มันไหลไปเด่นเร้าอยู่
ในหัวใจผู้คนมากมาย ข้อเขียนขุดรอยแยกของธรณี ยืนต้านพายุหนาว
ฝ่าเท้าที่ปิดฟ้าของเขานั้น คือคำประกาศอันเกรียงไกรของลูกผู้ชายคนหนึ่ง

ที่ชายหนุ่มขึ้นขอบมาแต่ครั้งเป็นนักศึกษา เขาบูชางานเขียนเหล่านี้เสมือนเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ หากเป็นวรยุทธก็เป็นวรยุทธที่หาใครเทียบชั้นได้ยาก ดูกร้าวแกร่งเต็มไปด้วยเลือด ชีวิต และวิญญาณ มันปลุกให้เขาก้าวตามอย่างเร่าร้อนมาจนถึงวันนี้

เพราะคำพูดที่ว่า “เราจะเป็นความหวัง ขอบธรรมในแผ่นดิน ให้แก่ประชาชน” ที่หัวหน้าไปบรรยายให้นักศึกษาฟังนั้นแท้ ๆ ที่มีหลังคำกวักเพรียกให้ชายหนุ่มก้าวมาสู่กลิ่นอายของน้ำหมึกด้วยความมาดมั่น และเปี่ยมไปด้วยความหวังของอนาคต

เมื่อเขาก้าวตามรอยเท้าให้มาทำงานร่วมกัน เขาก็ตั้งใจ ใฝ่อุตสาหณณ์ของเขาดูเหมือนจะโหมกระพือยิ่งขึ้น เมื่อรู้ว่าได้ยืนอยู่ใกล้ผู้เป็นต้นแบบแห่งอุตสาหณณ์ หากจะมีส่วนต่างก็เพียงอายุ ตำแหน่งหน้าที่ในความเป็นนายและลูกน้องเท่านั้น

มาวันนี้ชายหนุ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่า อุตสาหณณ์ของหัวหน้าแต่กาลก่อนมันเริ่มสุกร้อนไปตามอายุขัยเสียแล้วหรือ หรือว่าตำแหน่งที่ครอบอยู่ผลักดันอุตสาหณณ์ให้เบนเบี่ยง สายตาที่เที่ยงธรรมถูกบดบังด้วย ตำแหน่ง ลาภ ยศ สรรเสริญ กระนั้นหรือ

ชายหนุ่มถอนใจเหนื่อยอ่อน

“ผมเป็นนักเล่าเรื่องราวเท่านั้น” ชายหนุ่มบอกด้วยความเหนื่อยเปลี่ย ยืนยันความคิดของตนเอง

“คุณเป็นนักหนังสือพิมพ์ คุณต้องเลือกเล่า” น้ำเสียงนั้นขุ่นมัว

“ผมอยากเห็นความถูกต้องในสังคม ผมไม่ต้องการให้บ้านเมืองจิบหาย...”

“บ้านเมืองจิบหาย...” หัวหน้าขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงเจือความเยาะหยัน “...คุณจะช่วยบ้านเมือง คุณเป็นใคร ตำแหน่งอะไร?” สายตานั้นหมั่นแกล้งจ้องแจ้ง

“ผมเป็นนักหนังสือพิมพ์” ชายหนุ่มตอบราบเรียบ สบสายตากับหัวหน้าเยี่ยงคนหนุ่มจะพึงกระทำ

หัวหน้ากองบรรณาธิการนั่งอึ้ง คำว่า นักหนังสือพิมพ์กัดกริดหัวใจเขา
แปลเปลี่ยน

“ผมไม่ชอบการสาวไส้กันเอง ศรัทธาของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ
คนทำหนังสือพิมพ์” เขาพยายามผ่อนคลายอารมณ์ “ถึงจะเป็นนวนิยายก็เถอะ
ผมเห็นว่าคุณกำลังจะวาดหมึกดำลงบนผ้าสีขาว” น้ำเสียงเขาแผ่วลงราวกับมีสิ่งใด
มากระทบใจ

“ผ้าสีขาวหรือครับ?”

น้ำเสียงดูจะคนละเมอของลูกน้องหนุ่ม ทำให้หัวหน้ารู้สึกเจ็บแปลบ

“ถ้าคุณจะต้องรีบก็ลาออกไปเสียสิ”

“นี่หัวหน้ากองบรรณาธิการพูด หรือนักหนังสือพิมพ์พูด?” ชายหนุ่มมอง
ฝ่าม่านควันสีเทาหม่นที่พวยออกมาจากรูจมูกของหัวหน้า ใบหน้าของเขาเลื่อนอยู่
หลังม่านควันนั้น

เสียงแอร์ครางอยู่แผ่วเบา กระโถนเขี่ยยังคงความเป็นอยู่อย่างสม่ำเสมอ
แต่หัวใจของคนสองวัยต่างพลุ่งพล่านไปคนละทาง

“คุณเป็นใคร?” กำปั้นของหัวหน้ากระแทกลงบนโต๊ะ เขามองหน้าลูกน้อง
หนุ่มที่หาญกล้าลูบคมคนอย่างเขา คนที่ใคร ๆ ต้องบนบอบด้วยความเกรงใจใน
บารมีที่สั่งสมมายาวนาน

“นักหนังสือพิมพ์” ชายหนุ่มยิ้มเยือกเย็น

คำตอบย่ำของลูกน้องทำให้อารมณ์ของหัวหน้าโลดทะลุ

“ผมเตือนคุณแล้วนะ” เขายีหน้า

“ผมจะเชื่อถ้านี่คือความคิดของหัวหน้าเมื่ออายุเท่าผม”

บุหรีถูกขยี้ยับลงในที่เขี่ย

“ผมเตือนคุณเสียก่อน หากคุณคิดจะทำสงครามกับผมแล้วละก็ คุณ
คิดผิด คิดผิดมากจริง ๆ” เขาเน้นเสียงชะโงกหน้าเข้ามาด้วยอารมณ์สุดกลั่น

“คุณคิดผิดมากจริง ๆ” หัวหนาดอกย้าถ้อยคำราวจะบอกว่า นี่ไม่ใช่คำข่มขู่ธรรมดา ๆ หากแต่เป็นถ้อยคำคุกคามจากเขาโดยตรง

จิตใจของชายหนุ่มเหมือนถูกกดทับด้วยความรู้สึกสับสน ความเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่เต็มแน่นไปด้วยคุณธรรมของหัวหนาระเหิดหายไปไหนหมด เบื้องหน้าเขานี้คือนักหนังสือพิมพ์ที่แก่น้ำหรือ เป็นวีรบุรุษในดวงใจที่ปลุกเร้าอุดมการณ์วัยเยาว์แก่เขาแน่นๆ โจน

เขาเพ่งมองชายที่อยู่เบื้องหน้า คิดถึงคำพูดและข้อเขียนต่าง ๆ ของชายผู้นี้ แล้วรำสະอื่นอยู่ในอก คน ๆ นี้มีใช่หรือที่พร่ำพูดว่า ความไม่ถูกต้องจะต้องถูกตีแผ่ออกมาอย่างไม่หวาดหวั่น สาธารณชนจึงต้องรับรู้ซอกมิดทุกซอกเพื่อช่วยกันทำให้สว่างใส

ทุกถ้อยคำที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมนั้น บัดนี้ได้พิสูจน์ตัวตนออกมาชัดเจนแล้วด้วยการกระทำ ชายหนุ่มนึกเสียดายวันเวลาที่เขาหลงเกิดทุน ที่แท้หัวหนาก็เป็นเพียงคนแก่คนหนึ่งที่ยอมให้กาลเวลาเขาะเอาทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต จนแม้กระทั่งอุดมการณ์ให้กลืนหายไปอย่างไร้ความหมายใด ๆ

ชายหนุ่มลุกขึ้นพร้อมคำถามอิงอลในสมอง เขาไม่แน่ใจเสียแล้วกับถ้อยคำที่เราจะเป็นความหวังชอบธรรม ในแผ่นดินให้แก่ประชาชนนั้น เมื่อถึงที่สุดแล้วมันจะเป็นได้แค่ไหน หากถึงคราวที่คนน้อยตัวนั้นมีสีดำขึ้นมาจริง ๆ

“คุณจำไฉน” เสียงนั้นส่ายตามหลัง “หากคุณคิดจะเปิดศึกกับผมละก็ คุณคิดผิด คิดผิดมากโอ้หนุ่ม” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นและเสียดเย้ยของผู้ที่เชื่อว่าตนคือผู้กำชะตาชีวิตของลูกน้องหนุ่ม

“หัวหน้า!” ลูกน้องหนุ่มหันมาเผชิญหน้า เขาขว้างปากกาออกไปยังโต๊ะ หัวหน้าอย่างคนที่สุดกลั้น ปากกากระแทกพื้นโต๊ะกระเด็นวิดหรือข้ามไหล่ไป ขณะที่สองมือของหัวหน้าโบกบัดพัลวัน

“ที่สุดของนักหนังสือพิมพ์คืออะไร?” ชายหนุ่มสบตาก้าวแกร่งนั้น พร้อมด้วยรอยยิ้มที่ไม่เคยพรันพรัง มันทรงเสียดจนหัวหน้าสะท้านเยือกเข้าไปในหัวใจ

ความห้ามบูมบ่ามแบบนี้ คำถามแบบนี้ และรอยยิ้มเยิบหนาวแบบนี้
มันเป็นของเขาเมื่อยี่สิบปีก่อนชัด ๆ

คำอธิษฐานของหญิงชรา

เป็นเช้าหนึ่งของกลางฤดูหนาว อากาศเย็นเล็กน้อย แสงแดดกลายเป็นความร้อนแผ่ที่หลบร้อนอยู่ในความเย็น หญิงคนหนึ่งกระซิบเสือกันหนาวเก่าๆ ให้แนบกาย อายุของนางก้าวล่วงสู่วัยชราแล้ว ดวงของนางเริ่มเย็น แก้มตอบ ผิวหนังบนใบหน้าย่นเหี่ยว ผิวทุกส่วนคลายความเต่งตึงมันย่นยับไปเสียทุกหนทุกแห่ง

นางเป็นคนขายดอกไม้อยู่ท่าข้ามเรือข้ามฟาก

พระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งก้าวย่างมาพร้อมแสงแดดอ่อน สีเหลืองส้มยามเช้า ทอดตาจับผ้าเหลืองเหลืองงาม บางส่วนของลำแสงตกต้องผาบาตรปลั่ง นางกฤจจุลงนั่งยองๆ ยกมือขึ้นจับเหนือศีรษะ ข้างกายของนางมีข้าวและแกง อยู่ในถุงพลาสติกอย่างละหนึ่งถุง

พระรูปนั้นหยุดอยู่ห่างจากนางพอจามและพยายามย่นในตำแหน่งที่ไม่เกาะกะขวางทางของผู้คนที่ขึ้นและลงเรือข้ามฟาก ส่วนนางยังคงนั่งยองๆ อยู่ หันไปหยิบดอกไม้กำหนึ่งจรดขึ้นเหนือศีรษะนั่งอยู่อย่างนั้น

นางกำลังอธิษฐาน

“สาธุ” นางพิมพ์พ้อไต่ย่น นัยน์ตาทั้งสองค่อยปริเปิดลง ปากที่ขมขมิบแน่นิ่ง หน้ตาที่ปิดสนิทของนางมีภาพเลื่อนไหลมาอย่างรวดเร็ว

นางเริ่มเห็นภาพของตัวเองที่เร่งร้อนตื่นมาแต่ตีสาม จากนั้นก็หอบสังขาร ขึ้นรถเมล์จากเมืองนนท์ไปปากคลองตลาดเพื่อเลือกซื้อดอกกล้วยไม้จากแม่ค้าที่มัดเป็นกำใหญ่ๆ ไว้อีกทีหนึ่ง นางเลือกซื้อดอกกล้วยไม้ตระกูลหวายเพราะราคาถูก พอที่จะได้กำรีกำไรเป็นกอบเป็นกำ จากนั้นจึงรีบไปซื้อใบสวน้อยยประแบ่งและ

ใบเตยเพื่อนำมารองประกอปกับดอกกล้วยไม้ให้ดูสมน้ำสมเนื้อกับราคาก่ำห่าบาท ที่นางนำมาแบ่งขายอีกทอดหนึ่ง

แม้คำปากคลองตลาดบอกนางว่ากล้วยไม้กำใหญ่ นั้นมีหนึ่งร้อยข้อ ขายร้อยละยี่สิบห้าบาท แต่เวลานางนำมาแบ่งเป็นกำย่อยๆ ก่ำห่าข้อ แล้วก็มัด จะได้เพียงสิบเก้ากำอยู่เสมอ ถ้าจะมากกว่านั้นก็อาจจะเหลือเศษสักข้อสองข้อเท่านั้น นางเคยไปต่อว่าแม่ค้าคนนั้น

“จะซื้อหรือเปล่ายะ ของฉันนะถ้าร้อยข้อ ก็แปลว่าร้อยข้อ ใ้ร้อยครึ่งข้อ ก่อนข่อนะ ฉันไม่ชอบหรือยกของซื้อของขายขาดมั่งเกินมั่งจะเอายังไง”

“มันมีแต่ขาดนะไม่เคยเกิน” นางแย้ง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเสียงของคนขายแผดมาเหมือนช้างศึกโกลรรวมกัน

“แหมโวย ไม่ซื้อก็อย่าซื้อ ทำให้ชวยแต่เข้ามิดเขี้ยว ไป ไป”

นางเร่งไปซื้อเจ้าอื่นมาแบ่งมัดขายก็ได้ไม่เกินสิบเก้ากำกับเศษบ้างข้อสองข้อ เช่นเคย นางรู้ว่านางถูกเอารัดเอาเปรียบแต่นางก็ไม่ว่าจะบอกใคร

ภาพถัดมาดูเหมือนจะพรว่ำๆ มั่วๆ นางคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งว่ามันคืออะไรกันแน่ จวบจนมีเสียงนกหวีดแว่วเข้ามาในมโนสำนึกนั้นแหละนางจึงจำได้ว่า นั่นคือ ภาพตำรวจเทศกิจกำลังไล่ตะครุบหาบของพวกนาง พวกเขาไม่เอาไปทั้งหาบหรือยก เอาไปแค่ข้างเดียวก็เพียงพอแล้วกับการต่อรองให้เจ้าของตามไปไถ่คืนมา

นางจำได้ว่าครั้งนั้น นางบากหน้าไปขายดอกไม้ริมทางเท้าแถวเทเวศร์ กว่านางจะยกกระบุงสำหรับวางถาดดอกไม้ขึ้นพ้นพื้น เทศกิจหนุ่มคนหนึ่งก็ตะครุบกระบุงของนางราวกับว่ามันเป็นสมบัติล้ำค่าของเขา ความตระหนกนางพรวดพราดจะรีบหนี แต่เท้าของนางเองนั้นแหละสอดเกี่ยวเข้ากับเชือกสายกระบุง พอสะดุดหัวของนางเอนค่อม่าไปข้างหน้า เซเซต...เซต...เซต ก่อนจะล้มลงฟาดกับพื้นถนน นางพยายามจะลุกขึ้นอีกแต่คราวนี้นางลุกไม่ไหวเสียแล้ว แขนที่จะไ้ยันพื้นข้างหนึ่ง

หักพับและห้อยร่อนแรง ความเจ็บปวดดันชันไปทั้งตัว มือเท้าของนางสั่นระริก ผู้คนแถวเทเวศร์ตะโกนบอกกัน “คนแขนหัก คนแขนหัก”

ทุกคนบอกต่อๆ กันไปจากกลุ่มคนเล็กๆ กลายเป็นกลุ่มโตขึ้นๆ คำว่าคนแขนหักก็แข็งแรงแล็กครู่ใหญ่ๆ รถเมล์ก็เริ่มติดคสึนคน นางยังคอนอนอยู่ริมถนนท่ามกลางฝูงชนมากมาย เทคกิจหนุ่มคนนั้นคิดว่ากระbungนางขึ้นรถล้มหายไปแล้ว ทุกคนยืนมองดูนางไม่นานนักกลุ่มคนเริ่มบางลง ทุกคนต่างขึ้นรถไปทำหน้าที่ของตน คนใหม่ที่จะต้องต่อรถเมล์แถวนั้นเจียดผ่านแหวะดูนางแวบหนึ่ง พอให้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วก็จากไป กว่าจรรยาจะผ่านมาเอะอะกับรถที่จอดติดเหตุการณ์ นางก็บิดกายเร่าๆ ด้วยความปวดร้าว จรรยาหนุ่มนายนั้นก็น้ำใจอยู่หือก เขาเรียกแท็กซี่คันหนึ่ง บอกให้อุ้มนางขึ้นวางบนเบาะหลังแล้วกำชับคนขับรถแท็กซี่คันนั้นให้พาไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด

นางจำได้ทีเดียว เมื่อนางไปถึงโรงพยาบาลแห่งนั้น เขาขอคูบัตรประจำตัวของนางและถามหาญาติ ถามถึงอาชีพที่นางทำอยู่ พอนางตอบว่าเป็นคนขายดอกไม้ แววดาคู่ที่ดูจะมีความปรานีอยู่บ้างก็เปลี่ยนเป็นเฉยชาเหมือนคนยังกันมาเนิ่นนาน

“ทนเอาหน่อยนะ หมอยังไม่มา” น้ำเสียงนั้นสะบัดก่อนจะสั่งให้คนงานยื้อร่างของนางขึ้นนอนบนเตียงรถเข็น

นางจำไม่ได้หรือว่านอนอยู่โรงพยาบาลกี่วัน แต่นางจำได้ดีถึงวันที่หนีจากตึกไย่่าซื้อเพราะๆ นั้นไปหาหลวงพ่ที่วัดเพื่อขอน้ำมนตร์และน้ำมันวิเศษของทำน มานวดูด้วยความเลื่อมใส กระตูกตอกันติดแล้วแม้จะโก่งงอผิดจากเดิมไปบ้าง นางก็สุขใจ

ตั้งแต่นั้นมานางก็ไม่เคยกระเดียดกระbungเข้าไปขายดอกไม้ในเมืองหลวงอีกเลย นางมีความรู้สึกฝังแน่นอยู่ในผนังหัวใจว่า เมืองนั้นไม่ใช่เมืองของนาง ยิ่งโรงพยาบาลด้วยแล้วนางสะดุ้งทุกหนที่จำเป็นต้องผ่านไปมา

ในขณะที่ภาพเก่ากำลังจะเลือนหายไป ภาพใหม่ก็ค่อยๆ ซ้อนขึ้นมาอย่าง
นุ่มนวล มันพว้าเลือนอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น

อ้อ! ภาพนี้เป็นภาพตัวของนางเองอีกนั่นแหละ วันหนึ่งขณะที่นางกำลัง
ขายดอกไม้อยู่ก็มีชายเคราคดกหนวดครีมนุ่งกางเกงยีนส์ขาดตรงหัวเข่า เสื้อผ้า
สกปรก น้ำเสียงแหบพรว้า และกักขฬะ

ชายหยาบข้าคนนั้นใช้รองเท้าเหม็นๆ เขี่ยกระเบื้องรองถาดดอกไม้สองสามที
“นี่ยาย! เอามาห้าบาท” เขาแบมือยื่นไปตรงหน้าจนเกือบจะทิ่มนัยน์ตา
ของนาง

นางมึนทำตื่นๆ

“ค่าอะไรล่ะพ่อคุณ?” นางก้องซา

“ค่าคุ้มครอง!” ชายหยาบข้าผิวปากหือ “แฉะนี้เสียคนละห้าบาท
ทุกวันแหละ ถ้าไม่เสียก็ได้นะแต่ขายไม่ได้” ชายหยาบข้าเอาเท้าเหม็นๆ เตะ
กระเบื้องเบาๆ แสดงอำนาจให้นางคร้าม

นางควักให้ชายหยาบข้าไปห้าบาทและก็ควักมาจนทุกวันนี้

มีภาพว่างเปล่าผ่านเข้ามาภาพหนึ่งทำให้นางดีใจ แต่ก็เป็นการดีใจในหัว
เวลาสั้นๆ เพราะภาพอีกภาพหนึ่งเริ่มซ้อนเข้ามา

คราวนี้เป็นภาพชายหนุ่มหน้าตาดี เขาแต่งกายสะอาดสะอ้าน รองเท้า
ของเขาขัดจนวาววับ เข็มขัดของเขาเหมือนรูปพญาคูรุทที่นางเห็นอยู่หลังเหรียญบาท
ชายหนุ่มคนนี้พูดจาอ่อนหวาน เขาเข้ามาหานางในมือถือสมุดมาด้วย

“สวัสดีครับคุณยาย” เขาทักทายด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยมิตรไมตรี
นางยิ้มกว้างให้เขาอย่างจริงใจ

“ยายคงจะมาขายไหม้ นะครับ?” เขาเอื้อมมือซื้อม้าดอกไม้ดู นาง
พยักหน้าชื่อตอบรับคิดว่าวันนี้ดวงดีแต่เช้า ปะเหมาะคงจะขายได้หลายกำทีเดียว

“ยายมาขายที่นี้ก็ได้แล้ว ที่นี้เราเก็บค่าที่วันละห้าบาทนะขอเก็บเลย

นะครับคุณยาย" เขายื่นมือพร้อมกับกระดาศเล็ก ๆ ผ่านหนึ่ง นางหยิบเงินห้าบาท ให้เขาเหมือนคนละเมอ

"ยายเก็บใบเสร็จไว้ให้ดิ้นะ" เขาพูดสุภาพจับใจนางจนเขาเดินผ่านไปไกล แล้วนางจึงนึกคำถามขึ้นมาได้ว่า เขาจะเอาเงินของนางไปทำไม

ภาพใหม่เลื่อนเข้ามาอีกภาพหนึ่งเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ของนางบนเนื้อที่ของ คนอื่น ซึ่งมีคนเคยบอกว่าผืนดินที่นางอาศัยอยู่นั้นมันเป็นที่ดินสาธารณะมาก่อน และอันที่จริงแล้วบริเวณที่เจ้าของบ้านหลังโตปลูกอยู่นั้นมันก็เป็นที่ดินสาธารณะประโยชน์ ทั้งหมดนะแหละ เป็นที่ถ่ายทุกข์ของชาวบ้าน แต่เขาก็ครอบครองมันได้อย่างถูกต้องกฎหมาย นางรู้เพราะนางเคยไปถามเขา เขาก็เอาโฉนดมาทางให้ดูพร้อมกับหัวเราะ อย่างเบิกบาน

นางค่อย ๆ คลี่เงินจากชายพกออกนับจนครบหนึ่งร้อยบาท ส่งให้เขามันเป็นค่าเช่าที่ดินแต่ละเดือนที่นางจะต้องจ่ายให้ตรงเวลาเป็นประจำ

เสียงพระหนุ่มไออยู่ในลำคอ ปากของนางจึงเริ่ม ขมุบขมิบ ำ ำ ำ ตีขึ้น ำ ำ ำ เปลือกตาเพียวยับค่อย ๆ คืบกลับเหมือนม่านบนเวทีละครที่ถูกดึงม้วนเก็บ นาง หยิบข้าวและแกงถุงใส่ลงไปในบาตรก่อนจะยกมือที่ถือ ดอกไม้ขึ้นจบเหนือศีรษะอีกครั้งแล้วหย่อนลงไปในย่าม เหลืองของพระหนุ่ม

พระหนุ่มก้าวไปข้างหน้า ค่อย ๆ ไกลออกไป ๆ นางดอยหลังกลับไปนั่ง ยิ้มสุขขอกสุขใจอยู่หลังกระบุงดอกไม้

จะมีใครสักคนหนึ่งไหมนะที่ล่วงรู้ถึงคำอธิษฐาน ของนาง

ที่เป็นคนละพวกกันกับนาย ให้มีฝีมือยังไฉนนายก็หาเรื่องบอกคนอื่นจนได้แหละว่า มันไม่เอาไหน ทำได้อย่างไรก็เลวร้ายไป- เขาหยุดมองหน้าเซมที่กำลังทำราวกับว่ากำลัง โดนผีหลอกกลางวัน “คุณพอมองออกหรือยัง?” เซมพยักหน้าเพื่อชี้ไปที่ตัว

“น่ากลัวจัง-

-วันนี้พอก่อน คุณกลับไปทบทวนดู วันหลังผมจะบอกวิธีหานายดี ๆ ให้-

“นายดี ๆ หรือ?”

“อ้อ! นายดี ๆ ซิคคุณ-” เพื่อนหัวเราะทำทางของเซม

หัวหน้าของเซมอายุมากแล้ว มีคนบอกเซมอีกแหละว่า หัวหน้าของเขานั้นมีนายดี ๆ เขาจึงเจริญก้าวหน้าได้ถึงขนาดนี้

“ดูหัวหน้าเป็นตัวอย่างสิ” เพื่อนคนเดิมบอกเซม “เขาไม่ต้องทำอะไรมากหรอก คอยหัวกระเป๋านาย ทำคองก ๆ เหมือนกิ้งก่าให้คล่อง ๆ เท่านั้นก็พอแล้ว-

“จริงหรือ?”

“จริงสิ ตอนเช้า ๆ คุณลองไปดูสิ หัวหน้าจะคอยนายอยู่ตรงบันได พอรถจอดบูบเขาจะรีบไปเปิดประตูให้ ค้างให้ที่หนึ่งก่อนแล้วรับกระเป๋ามา พอนายออกมาแล้วก็ปิดประตู ผงกหัวให้อีกทีแล้วผายมือเชิญนายขึ้นบันได-

“จะเดินก็ต้องคอยให้คนผายมือด้วยหรือ?”

“ผายสิ! อันใครจะรู้เล่าว่าเป็นบุคคลสำคัญ-

เซมมีสีหน้ายุ่งยาก ตอนเรียนอยู่อาจารย์ไม่เคยสอนเรื่องราวอย่างนี้ให้เขา เลยสักหน่วยการเรียนเดียว

“ทำอย่างนี้เป็นหัวหน้าเลยหรือ?”

“ต้องทำบ่อย ๆ-

“ทำบ่อย ๆ ด้วย-

“ทำบ่อย ๆ เผลอประเดี๋ยวเดียวก็ได้เป็นนายแล้ว-

"ทุกคนเลยหรือ?"

"ส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่" เพื่อนมิกิทำเหน็ดเหนื่อย แต่ยังเต็มใจอธิบาย

"ถ้าเป็นให้สูงขึ้นไปอีกล่ะ?"

"เรื่องมันซับซ้อนนะ คุณเริ่มต้นง่าย ๆ ไปก่อนแล้วกัน"

"เริ่มวันนี้เลยหรือ?"

"เออ...ไ้..." เพื่อนเน้นเสียงทั้งสมเพชทั้งขัน

เขมมองหาทางอยู่นานที่จะหานายตี ๆ อย่างเพื่อนบอก เพื่อนแนะนำให้เริ่มต้นที่หัวหน้าก่อนเขมรู้ว่าหัวหน้าชอบดื่มเหล้า เขาพอมีพื้นฐานการดื่มมาบ้าง จึงหัวเหล้าไปฝากหัวหน้า

"ผมไม่ชอบของฝากจากใคร คนอย่างผมมีอุดมการณ์" หัวหน้ามีสีหน้ามั่นใจ แต่สายตาเลือบมองดูกระดาษนั้นแวบหนึ่ง ซึ่งก็พอทำให้เขมใจชื้นขึ้นอยู่บ้าง

"เอาสินสะกางสวดจ้าง แฉิงตั้งเหล็กเงินจ้าง อ่อนได้โดยใจ" เขมท่องด้อยคำจากลิลิตพระลอ ชุ่มความรู้สึกตัวเองให้เป็นปกติ

หัวหน้ายังจ้องหน้าเขาอยู่

เขมยิ้ม

"อยู่กับหัวหน้ามาหลายเดือนแล้ว เหมือนอยู่กับพ่อ กับอา ผมรู้สึกอบอุ่นเหมือนอยู่บ้านตัวเองนะครับ..." ยังไม่ทันจบความก็ถูกขัดจังหวะ

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับของฝากนี่"

"...เอ้อ ความรู้สึกรักเคารพนี้แหละครับทำให้อยากตอบแทนบ้าง ของนี้ก็มิอยู่ในบ้าน ไม่ได้ซื้อไม่ได้หาแต่อย่างใด หัวหน้าแถมดูสิครับ" เขมยื่นด้อยคำและด้อยความให้ฟังเพราะพริ้ง แม้เวลาพูดจะขัด ๆ ลั่นขัดความรู้สึกบ้าง แต่พอพูดแล้วรู้สึกว่าเขาที่ทำได้แล้ว ๆ ไปได้

“อะไรของคุณวะ?” เสียงนั้นอ่อนลงใช้มือเปิดถุงตรงหน้า “แบล็กเลเบิลนี่” หัวหน้าที่ัวเราะถูกใจจนลืมนึกไปว่าเพิ่งจะคุเซมมาหยก ๆ

เซมระบายลมหายใจโล่งอก

“ดีเหมือนกันหรือ?”

“พอได้ครับ”

“แพงนะนี่”

“ไม่หอรอกครับ คุณพ่อผมซื้อได้ถูก ตอนไว้เยอะ” เซมโมเมอ้างถึงพ่อทั้ง ๆ ที่เขาเพิ่งจะซื้อมาจากศูนย์การค้าเมื่อเย็นวาน

“พักเที่ยงนี้ไปด้วยกัน” หัวหน้าที่ัวชวนเซม

บ้ายสามโมงกว่าแล้ว

หัวหน้านั่งอยู่หัวโต๊ะ ถัดมาเป็นผู้หญิงของหัวหน้าที่คอยเอาใจใกล้ชิดโดยตรงข้ามหัวหน้านามิเซมและลูกน้องใกล้ชิดที่อยู่รายรอบ

เซมสังเกตว่าคนเหล่านี้เป็นคนฉลาดรู้จักเอาอกเอาใจหัวหน้าที่ัว พวกเขาทำราวกับว่าเป็นคนไม่รู้สี่สา การพูดจาแต่ละคำล้วนผ่านการกลั่นกรองออกมาทั้งสิ้น ไม่มีคำพูดใดเป็นที่ระคายหูของหัวหน้าที่ัวสักประโยคเดียว พวกเขาเหมือนจะรู้ว่าใครก็ตามที่แสดงความฉลาดเหนือหัวหน้าที่ัวออกมาแล้ว คน ๆ นั้นจะอยู่ร่วมงานกันได้นานาน หัวหน้าที่ัวของพวกเขาไม่ต้องการเห็นลูกน้องคนไหนเป็นคนฉลาดเกินตัวเขาไปได้

“ถ้านายสูงไม่มีหัวหน้าที่ัวช่วยงานลับ ๆ ให้อีกแยะเหมือนกัน” ลูกน้องทำลุ่มทำเสียงกระซิบกระซาบ แต่คนฟังหัวเราะดังชอบใจ เขายกแก้วเหล้าเทเข้าปากเหล้าหายลงไปในลำคอเหมือนมีลูกสูบคอยชัก

พอลองแก้วลง ลูกน้องแย่งกันคืบหน้าแข็ง เต็มเหล้าผสมโซดาเมื่อเป็นระวีง

“ถ้าผมอยู่แล้ว พวกคุณไม่ต้องห่วง” เสียงนั้นถึงอ้อแอ้แต่ยังดังหลายเดซิเบล “จริงไหมจ๊ะ” เขาหันไปถามผู้หญิงข้าง ๆ

"ค่า..." เธอลากเสียงยาว หัวหน้าเอามือเชยคาง "ไม่มีอะไรที่พี่ทำไม่ได้" เขาบอกด้วยน้ำเสียงภูมิใจ

"มีนายดีเสียอย่าง ต้องใช้นาย" เขาเน้น ทำให้เขมเริ่มมั่นใจว่าเขาก้าวเข้ามาถูกทางแล้ว

"คุณเป็นคนเก่ง" หัวหน้าบอกเขม ทำให้เขาตีหน้าเหวอหრაไปชั่วครู่ พอตั้งสติได้ก็รีบหยิบแบล็กเลเบิลประจำรินให้อย่างนอบน้อม กลืนเหล้าโซยขึ้นมา เขมรู้สึกว่เหล้าขวดที่เขาเอามาฝากหัวหน้านี้นุ่มขึ้นใจจริง ๆ

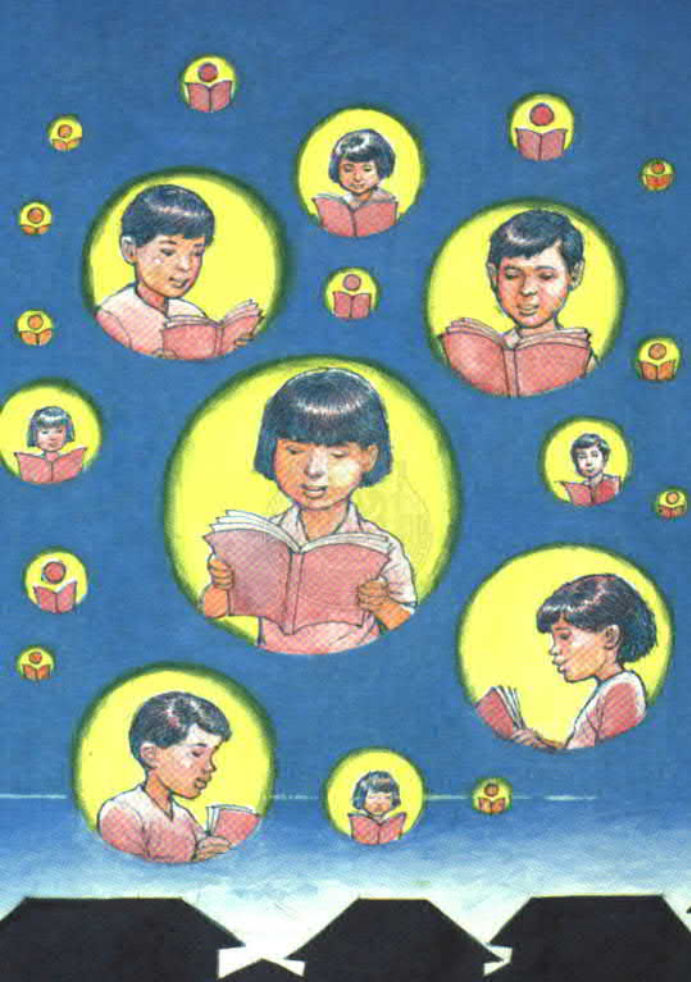
"พวกคุณนี่ดี ไปไหนไปกัน ไม่เหมือนไอ้บุญพ่าย ผมไม่ชอบเลยคนไม่อุทิศเวลาให้งาน" คำพูดของหัวหน้าทำให้เขมผลอยกข้อมือขึ้นดูเวลา เขาตกใจเมื่อรู้ว่านี่บ่ายสามโมงกว่าแล้ว แต่เมื่อเห็นทุกคนยังสนุกสนานอยู่เขาจึงทำเป็นเฉยบ้างพร้อมกับยกแก้วเหล้าขึ้นจิบอย่างมีความสุข

เดี๋ยวนี้ใครผ่านไปผ่านมาที่หน้าตึกสูงโอ้อ่า นอกจากจะเห็นหัวหน้ามาบินคอยนายแล้ว หลังหัวหน้า เขมจะบินนอบน้อมอยู่ด้วยทุกครั้ง

พอรถจอดสนิท หัวหน้าจะโค้งให้ครึ่งหนึ่งก่อน เขมก็จะโค้งตาม หัวหน้าหยิบกระเป๋านายมาถือไว้ เขมจะรีบไปรับมาถือต่ออีกทอดหนึ่ง พอหัวหน้าปิดประตูรถโค้งอีกครั้ง เขมก็จะโค้งตาม เมื่อหัวหน้าผายมือให้นายเดินขึ้นบันได เขมก็ผายมือให้หัวหน้าเดินขึ้นบันไดเหมือนกัน

คนสามคนเดินเรียงกันไป พนักงานเห็นนายเดินมาต่างพากันยกมือไหว้อ่อนน้อม นายผงกศีรษะรับ หัวหน้าผงกตาม เขมก็ผงกตามด้วย เขารู้สึกลำพองใจที่เห็นพนักงานพากันอ่อนน้อมเป็นทิวแถว

คนเขาลำลือกันว่าเมื่อหัวหน้าหันหน้าทีไปแล้ว เขมจะขึ้นเป็นหัวหน้าผายแทนต่อไป เดียวนี้เขมมิใช่เพียงแค่ผงกหัวอีก ๆ เหมือนกึ่งก่าดังก่อนแล้ว เขาโค้งคำนับได้อ่อนน้อมจนศีรษะจรดพื้นได้แสนจะงดงาม

เธอคือความหวังของแผ่นดิน

แสงสว่างของดวงอาทิตย์ยามเย็นดูอ่อนโยน และแสน
เหงา แสงที่สาตอาบห้องฟ้าเป็นแสงสีเหลืองที่ดูลึกกลับ
เหมือนคำเปรียบโบราณที่ว่าเป็นเวลาของผีตากผ้าอ้อม

ความสว่างเหงาๆ และดูลึกกลับนั้น ค่อยๆ จางหายไป ความมืดของ
คืนคำค่อยๆ คลี่โอบซีกโลกด้านมืดลงมาทีละน้อยๆ คล้ายม่านละครเวทีที่ค่อยๆ
ทิ้งตัวลงมาจากหลังคาโรงละครก่อนปิดฉากการแสดงเรื่องราวที่อาจจะสนุกสนาน
ซึ้งซา หรือไม่ได้เรื่องไม่ได้ราว

ความมืดรุกคืบมาอย่างรวดเร็ว มันทาหน้ามาท่มคลุมโลกซีกหนึ่งให้มืดสนิท
แต่ความมืดมิใช่มาปิดฉากการแสดงละครชีวิตของมนุษย์ เพราะละครชีวิตของ
มนุษย์เริ่มต้นแสดงได้ทุกกาลเวลา ทุกหนทุกแห่ง ทั้งในความมืดและความสว่าง
ทั้งหน้าม่านและหลังม่านของเวทีโลก

คำคืนมาเยือน นักเที่ยวในเมืองหลวงตะโกนบอกต่อกันด้วยถ้อยคำคมคาย
ว่า **ราตรีนี้ยังยาว** และพวกเขาก็พากันเคลิดเพริศเมามายไปในความ
ยาวของราตรีกาล

เธอ ยามกลางวัน เปรียบเหมือนนกฮูกที่เกาะกิ่งไม้นิ่งหลับ มันเย็บส่งบ
รวนนักบวชเคร่งธรรมที่ต้องการบรรลุสัจธรรม

แต่พอความมืดคลี่ม่านดาลงมา ความเย็บส่งบนนั้นกลับเพริศแพรวด้วย
แสงสีตระการตา และพอความมืดเคลื่อนผ่านไปอีกไม่นานนัก เด็กหนุ่มสาวหน้าอ่อน
สวยก็คราคร่าจุกอออกอยู่หน้าชอกประตูเล็กแคบด้วยใบหน้าเบิกบาน ประกายตา
แจ่มใส

ชั่วพริบตาที่ประตูเปิดต้อนรับ บริเวณหน้าเธอก็เหลือเพียงความว่างเปล่า
มีเพียงแสงไฟสีสวยกะพริบเด่นเป็นจิ้งหะอยู่เย็บ ๆ

ภายในเธอกลับมีเสียงครึกโครม ด้วยความคึกคัก เสียงดนตรี เสียงกริتر้อง
สนุกสนานกระจายเคลื่อนไปทั้งบริเวณ

นี่คือคำยืนยันว่าละครมนุษย์ เปิดแสดงได้ทุกหนทุกแห่ง ไม่เลือกความมืด
หรือความสว่าง

**ในขณะที่หนุ่มสาวมากมายเร่ร่อนอยู่ในเขต ทั้งในเมือง
หลวงและต่างจังหวัด แต่ก็ยังมีหนุ่มสาวอีกมากมาย
เช่นกัน กำลังก้มหน้าก้มตาอยู่ที่โต๊ะหนังสือในมุมเงียบ ๆ
ของบ้าน**

บางคนอยู่ใต้แสงไฟฟ้าสว่างแจ่มตา ในห้องปรับอากาศเย็นสบายของซีกตึก
โอ้อ่างดงาม แต่บางคนอยู่ใต้แสงตะเกียงกระป๋องที่มีแสงสว่างริบหรี่และกลิ่นน้ำมัน
ก๊าดคอบอวลในกระท่อมห่างไกล

พวกเขาต่างกำลังคว้าเครื่องกับบทเรียนและแบบฝึกหัด ครุ่นคิด ทบทวน
ความรู้เดิมใส่ไว้ในสมองและประสบการณ์เพื่อเป็นเชื้อเพลิงเคี้ยวความคิดให้เข้มข้น
และแหลมคม

แสงสว่างจากโต๊ะหนังสือเริ่มต้นขึ้นในทุกคำคืนของคืนค่า ทั้งแสงสว่างใส
จากโคมไฟฟ้าและแสงวอมแวมริบหรี่จากตะเกียงกระป๋องกระจายเคลื่อนอยู่วิบวาว
บนผืนแผ่นดินไทย

กาลเวลาผ่านไป ชีวิตคนถูกผลักดันให้ก้าวล่วงลงไปในการเวลารุ่นแล้วรุ่นเล่า
ชีวิตมนุษย์จึงเหมือนนักกีฬาวิ่งผลัดที่จะต้องวิ่งให้สุดกำลังเพื่อส่งไม้ผลัดต่อให้คน
ที่รอรับช่วงวิ่งต่อ ๆ กันไป

แต่ธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อมีคนดีก็ย่อมจะมีคนเลวให้เกิดการเทียบเคียง
คู่กันอยู่เสมอ

แผ่นดินของเรา บ้านเมืองของเราก็มียังมีคนเหล่านี้อยู่บ้าง พวกเขาชอบที่จะ
จกจกยทุกสิ่งทุกอย่างในแผ่นดินไปเป็นของตน ทำให้เกิดสีดำสลับแค้นเป็นต่างดวง

บนผ้าขาวผืนใหญ่อันสะอาดสะอ้าน ที่ทุกคนจะต้องช่วยกันชำระล้างให้หมดจด
จดจามต่อไป

คนอย่างนี้คือผู้ที่ขว้างไม้แห่งอนาคตที่จะส่งต่อไปให้ผู้อื่นทิ้งเสียระหว่างทาง
ทำให้ผู้ที่จะรับช่วงไม้ต่อไปต้องเสียเวลาค้นหาอีกเนิ่นนานกว่าจะความไม้ที่พบ
แล้วคว้าวิ่งสุดกำลังเพื่อส่งต่อไปคนอื่น ๆ ที่กำลังขอยเท้ารออยู่อีกเหยียดยาว

ค่าคืนของคืนค่าผ่านไปเนิ่นนานแล้ว หลายคนวูบหลับเพราะความเมามาย
บางคนวูบหลับไปพร้อมกับความมืดบอดโรยแรงในชีวิต

แต่ก็มีผู้คนอีกไม่น้อยที่วูบหลับด้วยความสุขกับภาระหน้าที่ในความรับผิดชอบ
ของมนุษย์

แม้ค่าคืนจะตุ่มมืดมิด แต่แสงเรืองรองและวอมแวมบน
โต๊ะหนังสือก็ยังคงเป็นความหวังที่จดจามอยู่สำหรับ
อนาคตเบื้องไกลที่รออยู่ข้างหน้าลิบ ๆ ไฉน เพราะ
ท่ามกลางความมืดมิดของคืนค่าและความมืดมนของ
คนมืดบอดที่ขว้างไม้วิ่งผลัดทิ้งเสียกลางทางก็ยังมีคน
ชะมัดเขม้นแข็งขันที่จะเที่ยวค้นหาไม้ที่นั้น เพื่อคว้าวิ่งไป
ส่งต่อไปให้ผู้ที่รอรับอยู่ด้วยความตั้งใจ

เยาวชนที่รัก เธอคือความหวังของแผ่นดิน

**คณะกรรมการอำนวยการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม
ชุด กิตตามน้ำ
ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา**

๑. ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
(นายโกวิท วรพิพัฒน์)	ประธานคณะกรรมการ
๒. อธิบดีกรมวิชาการ	รองประธานคณะกรรมการ
๓. พระเมธีธรรมาภรณ์	กรรมการ
๔. ผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ป.
(นางสาวดวงพร รุจิเรข)	กรรมการ
๕. ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ	กรรมการ
๖. นายวินัย รอดจ่าย	กรรมการและเลขานุการ
๗. นางบุญสม น้ำเจริญ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เขียน

นายถวัลย์ มาศจรัส

ผู้ตรวจ

พระเมธีธรรมาภรณ์

นางสาวดวงพร รุจิเวช

นายวินัย รอดจ่าย

นางบุญสม น้ำเจริญ

บรรณาธิการ

นายวินัย รอดจ่าย

ผู้ออกแบบปกและวาดภาพประกอบ

นายทวีพร ทองคำใบ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด กินตามน้ำ เรื่อง
เธอคือความหวังของแผ่นดิน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้น กระทรวง
ศึกษาธิการพิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๗

(นายสุรรัฐ ศิลปอนันต์)

รองปลัดกระทรวง จักษุราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

